

วารสาร
ประวัติศาสตร์
ธรรมศาสตร์

THE THAMMASAT
**JOURNAL
OF
HISTORY**

เจาะและในบ้านชนชั้นกลาง: พฤติกรรมร่วมเพศ
ชนชั้นกลาง ชนชั้นล่าง และพื้นที่แห่งปรารถนาภามารมณ์
ในสังคมไทย ทศวรรษ 2490

The Sound of Wet zone: Coitus, Middle class, Lower
Class and the Houses of Sexual desire (1940s-1950s)*

อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ

Artyasit Srisuwan

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาประวัติศาสตร์
ภาควิชาประวัติศาสตร์ ปรัชญา และวรรณคดีอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

E-mail: Punnsa_piman@hotmail.com

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งจากวิทยานิพนธ์เรื่อง บุรุษบันเทิง: สื่อบันเทิงภามารมณ์
ในสังคมไทย ทศวรรษ 2450-2500 ในความดูแลของ ผศ.ดร.วิศรุต พึ่งสุนทร และเป็นส่วน
หนึ่งของงานวิจัยที่ได้รับทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ข้อเสนอ
บทความนี้เป็นของผู้เขียนสกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป อีกทั้งขอขอบคุณทุกๆ ที่ปรากฏ
ย่อมนามของผู้เขียนเท่านั้น อนึ่ง ใคร่ขอขอบคุณบุคคลหลายท่าน ทั้งที่กรุณาให้ข้อมูลสำคัญ
และช่วยติดต่อประสานงานดังได้ระบุนามไว้ผ่านหลายเชิงอรรถ ขอขอบคุณผู้ประเมินบทความ
ทั้งสองซึ่งวิพากษ์และชี้แนะแนวทางอย่างเข้าอกเข้าใจ ขอขอบคุณท่านชานา นาน้อง (ผศ.
ดร.อรอนงค์ ทิพย์พิมล) และศิลปินป๊อปปูล่าสำหรับการประสานงานและช่วงทเวลาบาดเจ็บ

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาถึง “วรรณกรรมเฉาะและ” อันเป็นงานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้งด้วยถ้อยคำตรงไปตรงมาซึ่งวรรณกรรมเฉาะและปรากฏในสังคมไทยช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลงและช่วงทศวรรษ 2490 มุ่งเน้นความสนใจต่อพฤติกรรมร่วมเพศของตัวละครในพื้นที่บ้านชนชั้นกลาง โดยหยิบยกตัวบทหลักฐานชั้นต้นมาศึกษาวิเคราะห์จำนวน 2 เรื่องได้แก่ *สงครามพิงโอง* ผลงานของชอบสนุก และ *เกมรักในห้องน้ำ* ผลงานของ มะดัน เพื่อแสดงให้เห็นแนวปรารถนาทางเพศของชนชั้นกลางและชนชั้นล่างรวมถึงฉายภาพสะท้อนบริบทสังคมไทยช่วงเวลาดังกล่าวในหลากหลายแง่มุมด้วย

คำสำคัญ: วรรณกรรมเฉาะและ, พื้นที่บ้านชนชั้นกลาง, พฤติกรรมร่วมเพศ, *สงครามพิงโอง*, *เกมรักในห้องน้ำ*

Abstract

This article aims to study the literature genre called “Wannakam Choh Chae” which portrayed explicit sexual acts with racy phrases. This genre emerged in Thai society during the end of World War II to the 1950s, with particular focus on sexual intercourse behaviors in spaces of middle class. In order to do so, “Songkram Ping Ong” (Sex and Earthen jar) by Chob Sanook and “Game Rak Nai Hong Nam” (Sex in the bathroom) by Madun were chosen for analysis, as they depicts the sexual desire of Thai middle class as well as lower class, and reflects the historical context of Thai society at the time through various perspectives.

Keywords: Wannakam Choh Chae, Thai Middle Class's houses, Sexual Acts, Songkram Ping Ong, Game Rak Nai Hong Nam

1. บทนำ

“ลูกค้าบางคนอายหน้าแดง แต่หลังจากพลิกอ่านหน้าแรกอย่าง
กระมิดกระเมี้ยนแล้ว แทบทุกคนกลืนน้ำบ่อน้อยหรือน้ำลาย และเปิด
หน้าต่อไปอ่านอย่างวางไม่ลง...”¹

ถ้อยความของ รงค์ วงษ์สวรรค์ ซึ่งยกมาแสดงไว้ข้างต้นเป็นการ
กล่าวถึงสื่อสิ่งพิมพ์เรียกว่า “วรรณกรรมเฉาะและ” หากอธิบายให้ชัดเจน
ยิ่งขึ้นก็คือ หนังสืออ่านเล่นประเภทหนึ่งในช่วงทศวรรษ 2490 ภายหลังจาก
สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง นำเสนอเนื้อหาและรายละเอียด
พฤติกรรมร่วมเพศโจ่งแจ้ง เอ่ยถึงอวัยวะเพศชายเพศหญิงและการ
สอดใส่เสพสมผ่านถ้อยคำตรงไปตรงมา มิได้อำพรางในรูปแบบ
สัญลักษณ์หรือความเปรียบ ขณะเดียวกันสำนวนภาษามุ่งเน้นปลุกเร้า
เย้ายวนความรู้สึกทางเพศของผู้อ่านตลอดทั้งเรื่อง วรรณกรรมประเภท
นี้ยังปรากฏชื่อเรียกฟังก์ชันนามกว่าอย่าง “หนังสือโป๊” หรือ “หนังสือปก
ขาว”

งานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้งสมัยใหม่ก่อ
ตัวขึ้นพร้อมทั้งดำรงอยู่ในสังคมไทยเรื่อยมานับแต่ปลายทศวรรษ 2450
จวบจนล่วงเข้าสู่ทศวรรษ 2490 จากหลักฐานชั้นต้นเท่าที่ยังคงหลงเหลือ
และคำบอกเล่าของบุคคลผู้เคยสัมผัสบรรยากาศหรือเคยอ่าน ทำให้
ทราบว่าช่วงเวลานั้น วรรณกรรมดังกล่าวถูกผลิตขึ้นจำนวนมากและ
แพร่หลายยิ่งนัก หนังสือหลักย่อมมีพื้่นนำเสนอแฟนตาซีเร่เร้า

¹ รงค์ วงษ์สวรรค์, ๒ นาทีบางลำพู (กรุงเทพฯ: มติชน, 2538), 180.

จินตนาการทางเพศต่อผู้อ่าน รายละเอียดต้องเรื่องบรรยายภาพพจน์ ชัดเจนสมจริง หากบางสิ่งบางอย่างถูกแต่งเติมเสริมเข้าไปจนอาจเกินจริงหรือผิดแผกความปกติบ้าง เพื่อจะชักนำผู้อ่านไปสู่มิติกามารมณ์ซึ่งไม่สามารถพบเจอได้ง่ายในชีวิตประจำวัน กระนั้น ใ้ว่าเนื้อหาจะไม่คล้อยจองกับข้อเท็จจริงตามบริบททางประวัติศาสตร์เสียเลย มีการสอดแทรกแนวคิดและค่านิยมมีแตกต่างจากวรรณกรรมลักษณะอื่นๆ แต่ที่น่าสนใจกว่าเพราะอาศัยพฤติกรรมร่วมเพศเป็นกุศโลบายเอ่ยอ้างถึงความเป็นไปทางสังคม

โครงเรื่องและเนื้อหา “วรรณกรรมเฉาะและ” มีอยู่หลากหลายรูปแบบ หากส่วนใหญ่แล้ว ลักษณะอันพบบ่อยสุดมักเป็นเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเกิดขึ้นในพื้นที่บ้านชนชั้นกลาง ผสมผสานกันทั้งแบบเป็นไปตามกรอบศีลธรรมอย่างพฤติกรรมร่วมเพศระหว่างคู่รักหรือสามีภรรยาซึ่งหาใช่เรื่องราวน่าตื่นเต้นอันใดนัก รวมถึงแบบนอกกรอบความเป็นตัวเมียออกไป ทั้งที่เป็นพฤติกรรมร่วมเพศกับคนสายเลือดเดียวกันในครอบครัวหรือกามกิจข้ามชนชั้นระหว่างเจ้าของบ้านชนชั้นกลางกับชนชั้นล่างเช่น สาวใช้ แม่ครัว และคนสวน จากการสำรวจหลักฐานชั้นต้นพอสมควร ผู้เขียนบทความพบประเด็นน่าสนใจบางประการเกี่ยวกับพฤติกรรมร่วมเพศในพื้นที่บ้าน กล่าวคือชนชั้นล่างจะมีความสามารถทางเพศล้นเหลือเหนือกว่าชนชั้นกลาง โดยเฉพาะชนชั้นล่างฝ่ายชายที่สร้างความประทับใจให้ชนชั้นกลางฝ่ายหญิงด้วยกามกิจถึงอกถึงใจกลายเป็นพล็อตประจำของ “วรรณกรรมเฉาะและ” หรือ “หนังสือปกขาว” ขณะชนชั้นล่างฝ่ายหญิง แม้อยู่ภายใต้อำนาจชนชั้นกลางฝ่ายชาย แต่ก็สามารถต่อรองด้วยลีลาทางเพศโดดเด่นยิ่งกว่าหญิงชนชั้นกลาง อีกข้อสังเกตหนึ่งชวนสะดุดตาและพึงใคร่ครวญได้แก่ การนำ

เสนอพฤติกรรมร่วมเพศในพื้นที่บ้านนั้น นอกเหนือไปจากห้องนอนซึ่งเป็นบริเวณตายตัวแห่งเรื่องกามแล้วมักเกิดขึ้นในบริเวณหลังบ้านอย่างมีนัยยะสำคัญ เจกเช่นห้องครัวหรือห้องน้ำ หากชี้แจงให้ชัดเจนย่อมได้ว่าพื้นที่ห้องนอนคือฉาก ซึ่งตัวละครชายหญิงชนชั้นกลางเสพสมด้วยกันเสมอ ส่วนพื้นที่ร่วมเพศระหว่างชายหญิงชนชั้นล่างด้วยกันหรือระหว่างชนชั้นกลางชายกับชนชั้นล่างหญิงกระทั่งชนชั้นกลางชายหญิงผู้ปรารถนาเปลี่ยนบรรยากาศ บริเวณสำคัญอันกลายเป็นฉากมักหนีไม่พ้นห้องครัวและห้องน้ำ บ้านในวรรณกรรมประเภทนี้จึงเต็มไปด้วยการแสวงหาความสุขทางเพศรสของชนชั้นกลาง เนื่องจากเป้าหมายวิถีชีวิตซ้ำซากจำเจ ขณะเดียวกันยังมีการปะทะข้ามชนชั้นระหว่างชนชั้นกลางกับชนชั้นล่างโดยมีพฤติกรรมร่วมเพศเป็นเครื่องเชื่อมความสัมพันธ์

บทความนี้ปรารถนาฉายมือแนะนำให้ผู้อ่านได้ทำความรู้จักกับ “วรรณกรรมเฉาะและ” หรืองานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้งช่วงทศวรรษ 2490 เน้นหนักความสนใจต่อพฤติกรรมร่วมเพศของตัวละครในพื้นที่บ้านชนชั้นกลางซึ่งสะท้อนนัยยะค่านิยมทางเพศสอดคล้องกับบริบทสังคมไทย รวมถึงการต้อรองอำนาจด้วยพฤติกรรมร่วมเพศข้ามชนชั้นโดยหยิบยกตัวบทหลักฐานชั้นต้นมาศึกษาวิเคราะห์จำนวน 2 เรื่องได้แก่ *สงครามพิงอ่อง* ผลงานของ ขอบสนุก และ *เกมรักในห้องน้ำ* ผลงานของมะดัน เผยให้เห็นความโลดแล่นแห่งประวัติศาสตร์งานเขียนเรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้งพร้อมทั้งฉายภาพบรรยากาศการมี “เพศสัมพันธ์” ผ่านค่านิยมทางเพศของชนชั้นกลางและชนชั้นล่างช่วงทศวรรษสุดท้ายก่อนหน้ากึ่งพุทธกาล

ผู้เขียนบทความย่อมเล็งเห็นได้ต่อการชี้แจงเจตนาที่เลือกใช้คำว่า “วรรณกรรมเฉาะและ” กล่าวคือ เป็นความตั้งใจอันมีเหตุผลรองรับ ด้วยเพราะถึงแม้งานเขียนเรื่องเพศและการมอมเมาใจแรงช่วงทศวรรษ 2490 จะมีอีกหลายชื่อให้เรียกขานทั้ง “วรรณกรรมพิมพ์ดีด”, “วรรณกรรมเฉาะและ” หรือ “หนังสือปกขาว” แต่ชื่อไม่ควรใช้ที่สุดได้แก่ “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ถือเป็นการเรียกอย่างเข้าใจผิด ถ้อยคำนี้ติดปากคนตกทอดมาจากช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 หากเมื่อพิจารณาหลักฐานชั้นต้นช่วงทศวรรษ 2490 แล้วพบว่ามิได้เป็นหนังสือผลิตจากวิธีการพิมพ์ดีดอีกต่อไปแต่กลับผ่านกระบวนการของโรงพิมพ์ ส่วนการไม่เลือกใช้ “หนังสือปกขาว” นั้น เนื่องจากยังถูกใช้เรียกต่อมาอีกหลายทศวรรษ ขณะที่ “วรรณกรรมเฉาะและ” ดูเหมือนจะถูกใช้เรียกในช่วงทศวรรษ 2490 ไปจนถึงแค่กลางทศวรรษ 2500 ฉะนั้น เพื่อเน้นย้ำถึงยุคสมัยที่เลือกศึกษาอย่างชัดเจนได้แก่ ทศวรรษ 2490 ในที่นี้ผู้เขียนบทความจึงตัดสินใจเลือกใช้ “วรรณกรรมเฉาะและ” อีกทั้งหลักฐานชั้นต้นซึ่งเลือกมาแสดงตัวอย่างยังคงค่อนข้างให้ความสำคัญกับความ “และ” ตอนอวยวะเพศชายหญิงกระแทกกระทบกัน และมีฉากสำคัญพ้องพานกันทั้งสองเรื่องนั้นคือพื้นที่ห้องน้ำซึ่งถือเป็นบริเวณเปียกชื้นกั้นและ กลายเป็นว่าอาศัยถ้อยคำนิยามวรรณกรรมดังกล่าวได้ลงตัวเหมาะสมจะพอดี ช่างเฉาะและ น่าพึงเสียดนี้กระไร

มูลเหตุที่ศึกษาเกิดขึ้นจากการเล็งเห็นความสำคัญของ “วรรณกรรมเฉาะและ” โดยมองว่ายังไม่ปรากฏผู้ใดนำหลักฐานชั้นต้นประเภทนี้มาศึกษาเลย อาจเพราะค้นหาได้ยากยิ่งเนื่องจากไม่มีเก็บไว้ในหอสมุดแห่งใด ผู้สนใจค้นคว้าจำเป็นจะต้องขออนุญาตไปเสาะหาในห้องสมุดลับเฉพาะส่วนบุคคล แน่นนอน ผู้เป็นเจ้าของย่อมหวงแหน

แต่เมื่อผู้เขียนได้รับโอกาสพิเศษให้สามารถเข้าถึงหลักฐานชั้นต้นพอสมควร จึงใคร่ปรารภงานอาศัยหน้ากระดาษต่อไปนี้แนะนำเรื่องราวแห่งความ “เฉาะเฉะ” สู่สายตาผู้อ่านเพื่อให้งานเขียนเหล่านี้เป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น

2. จาก “ความเรียงเรื่องโป้”, “วรรณกรรมพิมพ์ดีด”

สู่ “วรรณกรรมเฉาะเฉะ”: ความเป็นมาของงานเขียน
เรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้ง

ปลายทศวรรษ 2450 ถึงทศวรรษ 2490

การกล่าวถึงเรื่องเพศ พฤติกรรมร่วมเพศ และอวัยวะเพศผู้ชาย ผู้หญิง หาใช่สิ่งแปลกสำหรับสังคมไทยนั้นเพราะปรากฏให้พบเห็นทั่วไปตลอดมา ขึ้นอยู่กับบริบททางวัฒนธรรมแต่ละยุคสมัยแตกต่างกัน ก่อนหน้าสังคมไทยมีเทคโนโลยีการพิมพ์หนังสือ เรื่องเพศ และพฤติกรรมร่วมเพศแพร่หลายอยู่ในรูปแบบขุปาสฐะหรือ “เรื่องเล่า” ทั้งบทละครร้อยในวรรณคดี เพลงพื้นบ้าน นิทานตาเถรยาหยี รวมถึงอาจมีบันทึกอื่นๆ เป็นลายลักษณ์อักษรในสมุดไทย ต่อมาเมื่อประเทศสยามทำความรู้จักกับโลกแห่งการพิมพ์สิ่งที่เคยมีชีวิตชีวาในสมุดไทยได้ถูกหยิบยกมานำเสนอผ่านสมุดฝรั่ง² ขณะเดียวกัน “เรื่องเล่า” อันดาดื่นทั่วไปในสังคม

² “สมุดฝรั่ง” เป็นการเรียกหนังสือเย็บเล่มเข้าด้วยกันเป็นสมุด ต่างจากหนังสือของสยามดั้งเดิมซึ่งเป็นแบบสมุดพับไปมาเรียกว่า “สมุดไทย” หนังสือเล่มแรกที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มสมุดฝรั่งคือ *นิราศลอนดอน* ผลงานของหม่อมราชวงศ์จัดพิมพ์โดยหม่อมบรัดเลย์ เมื่อปีพุทธศักราช 2404 ไปโฆษณาหนังสือของหม่อมบรัดเลย์ใช้คำเรียกว่า “สมุดอังกฤษ” ดูเพิ่มเติมที่ กำธร สติรกุล, *หนังสือและการพิมพ์* (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2515), 206.

ก็ค่อยๆ กลายมาเป็น “รูปเล่ม” แบบสมัยใหม่มากขึ้น กระนั้น นิธิ เอียวศรีวงศ์กลับเสนอว่าบทกวีที่สนใจนำเสนอความงามทางภาษาตามความเห็นนิธิแล้ว วรรณกรรมมุ่งเน้นปลูกเร้าการมาพบหรือที่นิธิใช้คำว่า “วรรณกรรมไป” จึงไม่มีในสังคมไทยดั้งเดิม³

ลักษณะบทกวีคือการพยายามซ่อนเร้นนัยยะทางเพศภายใต้กลวิธีร้อยกรอง วรรณคดีไทยนับแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์อาศัยวรรณศิลป์ความเปรียบและเลือกใช้สัญลักษณ์เพื่ออธิบายพฤติกรรมเสพสมสังวาสของตัวละคร ส่วนใหญ่แล้วมักหยิบยกปรากฏการณ์ทางธรรมชาติมาแสดงภาพแทนหรืออุปมาอุปไมยสิ่งแวดล้อมต่างๆ ให้เป็นประหนึ่งอวัยวะเพศชายเพศหญิง ตัวอย่างพบได้บ่อยเช่นบรรยายเรือสำเภากำลังได้คลื่นลมในท้องทะเลแทนการกักเป็นต้น นั่นทำให้ผู้อ่านมองเห็นเรื่องเพศกลายเป็นสุนทรียะมากกว่าเกิดแรงปรารถนาซึ่งเรียกว่าการมาพบ กล่าวแบบนี้ดูเหมือนจะพ้องพากับแนวคิดของนิธิ หากผู้เขียนบทความนี้ได้เห็นคล้ายตามเสียเลยทีเดียว กลับมองว่าบทกวีที่ใช้สัญลักษณ์ไปในเชิงสุนทรียะอาจเฝ้าระวังให้ผู้อ่านจินตนาการและนำไปสู่การมาพบได้เช่นกัน เพียงแต่ผู้อ่านกลุ่มนั้นต้องสามารถเข้าใจต่อสิ่งที่อำพรางไว้ ส่วนผู้อ่านกลุ่มที่มีอาจมองทะลุนัยยะซ่อนเร้นก็ย่อมมิได้เกิดแรงปรารถนาขึ้น

³ นิธิ เอียวศรีวงศ์, ว่าด้วย “เพศ”: ความคิด ตัวตน และอคติทางเพศ ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษา และการมาพบ (กรุงเทพฯ: มติชน, 2545), 89-91.

หม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ นักวิจารณ์วรรณกรรมเคยให้สัมภาษณ์นิตยสารโลกหนังสือ เมื่อปีพุทธศักราช 2524 อย่างน่าสนใจทำนองว่า หากผู้อ่านไม่มีประสบการณ์ทางเพศก็จะไม่เข้าใจสิ่งที่บทอศุจรรย์นำเสนอ⁴ นั้นชวนให้ผู้เขียนบทความพอจะเสนอได้ว่าในแง่หนึ่งการใช้กลวิธีอำพรางก็เพื่อเป็นเครื่องมือป้องกันมิให้ผู้อ่านซึ่งยังไม่มีประสบการณ์ล่วงล้ำไปสู่การมรณ โดยคลุมเครือและควบคุมพื้นที่ต้องห้าม ทว่าสำหรับกรณีผู้อ่านเคยผ่านประสบการณ์ทางเพศแล้วย่อมได้รับอนุญาตให้เข้าใจความหมายลึกซึ้ง

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางวรรณกรรมจากร้อยกรองมาสู่ร้อยแก้วแนวใหม่ที่เรียกว่า “เรื่องอ่านเล่น” ซึ่งสยามรับอิทธิพลมาจากทวีปยุโรปนั้น คือปัจจัยสำคัญส่งผลให้งานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและพฤติกรรมร่วมเพศโจ่งแจ้งเริ่มก่อตัวขึ้นมาในสังคมไทย ครั้นเมื่อไม่ต้องอำพรางด้วยสัญลักษณ์จึงนำไปสู่การปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกง่ายขึ้น เพราะถึงแม้ผู้อ่านจะมีเคยมีประสบการณ์ทางเพศ แต่สามารถมองเห็นภาพพจน์ตามสำนวนภาษาบรรยายไว้ชัดเจน ทั้งยังอาจส่งผลให้บังเกิดความอยากรู้สัมผัสประสบการณ์อย่างว่าด้วยตนเองขึ้นมาบ้าง

ทศวรรษ 2450 และทศวรรษ 2460 นับเป็นช่วงที่ “เรื่องอ่านเล่น” เฟื่องฟูยิ่งนัก ระยะเวลาด้วยกันนี้เองได้ปรากฏหนังสือ “ความเรียงเรื่องโป๊” ซึ่งแปลหรือแปลงมาจากภาษาต่างประเทศพิมพ์เผยแพร่ออกจำหน่าย อัมพร หาญภา อีกร่างทรงนามปากกาของลาวัญญ์ ไชตามระเอยถึงในหนังสือ *ประกายพรึก* ว่าความเรียงเหล่านั้นมีลักษณะ “โป๊อย่างฉาดจล้ายๆ เพราะบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ โดยละเอียดลออแถมไม่มีการ

⁴ กองบรรณาธิการ, *โลกหนังสือ* 4, ธ.9, มิถุนายน 2524, 34

ปิดบังหรืออำพรางอะไรหมดด้วยซ้ำไป”⁵ โดยเฉพาะสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 หนังสือลักษณะข้างต้นเคลื่อนตลาดไปทั่ว เล่มขนาด 32 หน้ายก⁶ หน้าปกพิมพ์สอดสี และมีภาพประกอบอย่างฉกรรจ์รูปเล่มของ “ความเรียงเรื่องโป” คล้ายกับหนังสือภาพยนตร์เพียงแต่ราคาสูงกว่า กล่าวคือราคาหนังสือภาพยนตร์อยู่ที่เล่มละ 3 สตางค์ ส่วนหนังสือความเรียงเร้ากามารมณตกเล่มละ 5 สตางค์⁷ แม้มิได้ยกตัวอย่างชื่อเรื่องความเรียง แต่ในผลงานอีกเล่มหนึ่งของลาวัญย์ ไซตามะ ให้อายละเอียดถึงหนังสือปัญญาสมัยเดียวกันที่เป็นเล่มเล็ก ๆ ขนาดฝ่ามือ ชื่อเรื่องดูเด็ดและหยิบยกมาจากกิจกรรมอันได้รับความนิยมห้วงยามนั้น เจกเช่น การเล่นแบดมินตัน หนังสือโปจึงมีชื่อ *ได้หัว เพราะเล่นแบดมินตัน* ลาวัญย์ยังเล่าอีกว่าเธอเคยเห็นปก แต่ไม่เคยอ่าน เนื้อในเพราะไม่กล้าเสี่ยงกับไม้เรียว⁸

⁵ อัมพร หาญนภา (นามแฝง), *ประกายพริก* (กรุงเทพฯ: คลังวิทยา, 2506), 263.

⁶ 32 หน้ายก มีความหมายว่ากระดาษขนาดใหญ่หรือกระดาษขนาด A1 หนึ่งแผ่นถูกพับไปพับมา และนำไปซ้อนเรียงกันเป็นเล่มตามลำดับหน้า ก่อนเข้าเครื่องไสกาวเข้าเล่มกับปก เรียกว่าการ “พับยก” โดยสามารถพับได้ทั้งหมด 32 หน้า

⁷ อัมพร หาญนภา (นามแฝง), *ประกายพริก*, 263.

⁸ ลาวัญย์ ไซตามะ, *ชีวิตชาวกรุงสมัยก่อนศตวรรษมาแล้ว และชีวิตชาวกรุงสมัยสงคราม* (กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา, 2527), 105.

ตามหลักฐานเท่าที่ค้นพบปัจจุบัน “ความเรียงเรื่องโป” เรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนบทความคาดว่าต้องเป็นเล่มสำคัญมากในกลุ่มเดียวกับที่ อัมพร หาญภาอ้างถึงนั่นคือ *กล่อมครรร*⁹ ผลงานของครูเหลียมหรือ หลวงวิลาศปริวัตร (เหลียม วินทุพราหมณกุล) แม้มิได้ระบุปีพิมพ์ แต่จากลักษณะหลักฐานชั้นต้นรวมถึงบริบทของเนื้อหา น่าจะอยู่ในช่วง ปลายทศวรรษ 2450 หรือต้นทศวรรษ 2460¹⁰ โดยนำเสนอพฤติกรรมร่วมเพศของตัวละครใจแจ้งชัดเจเน เรียกได้ตามคำของอัมพร หาญภา ว่า “โปอย่างฉกาจล้ำยุค” ไม่จำเป็นต้องอำพรางซ่อนเร้นนัยยะด้วยกลวิธีทางภาษาเลย อ่านแล้วมองเห็นภาพพจน์อวัยวะเพศและพฤติกรรมร่วมเพศโดยมิพักต้องจินตนาการอีกต่อไป ครูเหลียมเองยังได้ชื่อว่าเป็นผู้

⁹ ผู้เขียนบทความสนใจและตั้งใจเสาะหาหนังสือชุดที่มีชื่อเล่มคล้องจองกันคือ “กล่อมครรร พันทม พรหมจารี ตรีณีประวัติ” มาแต่ครั้งยังศึกษาในระดับปริญญาตรี ทว่าค้นไม่พบ จวบจนเข้าศึกษาต่อชั้นปริญญาโทแล้ว ทราบข่าวว่าคุณธงชัย ลิขิตพรสวรรค์แห่งสำนักพิมพ์ต้นฉบับได้ค้นพบหนังสือ *กล่อมครรร* วันหนึ่งในปีพุทธศักราช 2556 ผู้เขียนบทความมีโอกาสเข้าเยี่ยมชมสำนักพิมพ์ต้นฉบับพร้อมกับคณาจารย์จึงขออนุญาตคุณธงชัยถ่ายภาพหนังสือดังกล่าวมาเพื่อจะอ่านเล่น และทำสฤตกลายมาเป็นหัวข้อศึกษาในวิทยานิพนธ์ ต่อมาไฟล์ภาพบางส่วนหายไป แล้วได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ เผือกสม กรุณาส่งไฟล์ pdf มาให้เมื่อต้นปีพุทธศักราช 2559 ผู้เขียนบทความต้องขอบคุณทั้งคุณธงชัย ลิขิตพรสวรรค์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ เผือกสม ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

¹⁰ หากสนใจรายละเอียดเพิ่มเติม ดูที่ อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, “กล่อมครรร: เมื่อครูเหลียมฉีกยันต์กันผีเสนอเรื่องเพศและการมรดกกล่อมสังคมไทย ทศวรรษ 2450-2460.” ใน *เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 10 “คลุมเครือ เคลือบแคลง เส้นแบ่ง และพรมแดนในมนุษยศาสตร์”* 19-20 กันยายน 2559 ณ โรงแรมราชมั่งคั่งสงขลา เมอร์เมด, 261-287.

บุกเบิกวรรณกรรมประเภทนี้ขึ้นในสังคมสยามเป็นคนแรกด้วย¹¹

เกี่ยวกับราคาหนังสือ “ความเรียงเรื่องโป๊” ผู้เขียนบทความใคร่ตั้งข้อสังเกตว่าหากเป็นไปตามที่อัมพรอ้างไว้คือราคาเล่มละ 5 สตางค์ก็ถือว่าไม่แพงเลย เพราะหนังสืออ่านเล่นหรือหนังสือบันเทิงคดีร่วมสมัยเดียวกันมีราคาอยู่ช่วงประมาณ 10 สตางค์ไปจนถึง 1 บาท อย่างกรณีหนังสือบทร้อยกรองนิยายประโลมโลกวัดเกาะ (วัดส้มพันธุวงศ์-ผู้เขียน) ราคาประมาณหนึ่งสลึงหรือในระหว่าง 25-50 สตางค์¹² ขณะที่หนังสืออ่านเล่นของโรงพิมพ์บุญช่วยเจริญ *รศแห่งความรัก* เรียบเรียงโดย สี่ฟ้า-ส. พิมพ์พุทธศักราช 2460 หน้า 78 หน้า ราคา 40 สตางค์¹³ กระทั่งหนังสือแปลปกแข็งของโรงพิมพ์ศรีกรุงก็ตกราคาเล่มละ 90 สตางค์อย่างเช่นเรื่อง *บุษราคัม* ซึ่ง ส. อันตะริกานนท์แปลจากงานเขียนของชาร์ลส์ การ์วีส ในปีพุทธศักราช 2461¹⁴ เป็นต้น เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับ *กล่อมครรรค์* ซึ่งเล่มขนาด 16 หน้ายก หน้า 82 หน้า ระบุราคาบนปก 1.50 บาท ดูเหมือนจะสูงกว่าราคาหนังสืออ่านเล่นอื่นๆ เป็นไปได้หรือไม่ว่าหากถือเอา *กล่อมครรรค์* เป็นหมุดหมายแรกๆ ของ “ความเรียงเรื่องโป๊” และหนังสือราคา 5 สตางค์ซึ่งอัมพรพาดพิงถึงเป็นเล่มที่พิมพ์ตาม

¹¹ วิจิตรวงศ์ ณ ป้อมเพชร์, “ไลแอมมาจากไซแอม,” ใน *ความไม่พยายา*, (กรุงเทพฯ: ดับเบิลเดย์นันทน์, 2544), (15)-(16).

¹² ดังปรากฏคำกลอนโฆษณาเชิญชวนซื้อหนังสือของโรงพิมพ์ราษฎร์เจริญ “เล่มสลึงทั้งรู้ท่านผู้ซื้อ ร้านหนังสือหน้าวัดเกาะเพราะนักหนา ราษฎร์เจริญโรงพิมพ์ริมมรรคา เชิญท่านมาซื้อดูคงรู้ดี...”

¹³ สี่ฟ้า-ส., *รศแห่งความรัก* (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บุญช่วยเจริญ, 2460), หน้ารองปกใน

¹⁴ ชาร์ลส์ การ์วีส, *บุษราคัม*, แปลโดย ส. อันตะริกานนท์ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2461), หน้ารองปกใน

ถัดมา ก็พอจะมองเห็นคร่าวๆ ว่าสิ่งพิมพ์ประเภทนี้มีราคาสูงในตอนเริ่มก่อตั้ง แล้วจึงค่อยๆ ลดราคาลงมา อย่างไรก็ดี นี่เป็นเพียงข้อสันนิษฐานจากข้อมูลเท่าที่พบแล้ว คงจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไป

ความแพร่หลายของวรรณกรรมนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์โจ่งแจ้งทำให้ภาวะวิตกกังวลเกิดขึ้นท่ามกลางผู้ใหญ่ผู้ปกครองและครูบาอาจารย์ รวมไปถึงจนถึงทางการรัฐช่วงปลายทศวรรษ 2460 และทศวรรษ 2470 นั่นเพราะ “เรื่องอ่านเล่น” ได้รับความนิยมในหมู่นักเรียนและเยาวชน โดยรู้สึกเป็นห่วงกันว่าลักษณะหนังสืออ่านเล่นที่มีเนื้อหาชวนตื่นเต้นปลุกเร้าอารมณ์ทั้งหลายอาจทำให้เด็กใจแตก¹⁵ หนังสืออ่านเล่นที่น่าจะไม่พ้นจากขอบข่ายแห่งความกังวลคือ “ความเรียงเรื่องโป๊” ซึ่งช่วงเวลานั้นกำลังถกเถียงกันในฐานะเป็นหนังสือลามกอนาจาร อีกทั้งตามหนังสือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ยังมีการวิพากษ์วิจารณ์หนังสืองานเขียนประเภทนี้ด้วย หนังสือพิมพ์ สยามรีวิว ฉบับวันอาทิตย์ที่ 9 ตุลาคม พุทธศักราช 2470 แสดงความเห็นว่ “การประพันธ์หนังสือลามกอนาจารออกขายเช่นนี้เป้นความเสียหายอย่างร้ายแรง แก่ประเทศและชาติที่อยู่ใร่มพระบวรพุทธศาสนา ยิ่งการศึกษาของประเทศเรายังอ่อนอยู่ ก็เป้นหนทางสวดกที่สุดที่ทำให้มนุสส์เห็นผิดเป้นชอบมากขึ้น...”¹⁶ ความตระหนักเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจารโดยมองว่เป็นโทษ นำไปสู่การออกกฎหมายเพื่อควบคุมและปราบปรามจากทางรัฐบาลเดิมที่

¹⁵ ส.ฟลายน้อย, *ความรัก-ชีวิตและงาน ส่ง เทภาสิต ต้นแบบของ สันต์ เทวรักษ์* (กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2536), 151

¹⁶ “หมายเหตุเบ็ดเตล็ด,” *สยามรีวิว*, 9 ตุลาคม 2470, 130. อ้างถึงใน ธนาพล ลิ้มอภิชาติ, “โป๊”...หมายถึงแค่ไหน?: การก่อตั้งของแนวคิดและการถกเถียงเรื่อง “ลามกอนาจาร” ในสังคมไทย (ปลายทศวรรษ 2460 ถึงต้นทศวรรษ 2490), ใน *ถกเถียงเรื่องคุณค่า* (กรุงเทพฯ: วิชาษา, 2559), 520-521.

ประเทศสยามมี กฎหมายลักษณะอาญา รัตนโกสินทรศก 127 ซึ่งออกบังคับใช้เมื่อวันที่ 21 กันยายน พุทธศักราช 2451¹⁷ โดยในส่วนของ 6 หมวด ความผิดฐานกระทำอนาจารอันเกี่ยวแก่สาธารณชน มาตรา 240 บัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดเอาจุฬารูป หรือสมุด หรือสิ่งใด ๆ อันมีลักษณะเป็นของลามกอนาจาร ออกขายหรือทอดตลาดก็ดี หรือเอาของลามกอนาจารที่ว่ามีมานั้นแสดงโดยเปิดเผยแก่สาธารณชนก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษานุโทษ...”¹⁸ หากดูเหมือนกฎหมายข้างต้นแทบหาได้มีบทบาทอันใดเลยต่อการควบคุมหนังสือประเภท “ความเรียงเรื่องโป๊” ผู้เขียนบทความใคร่เสนอว่านั่นเป็นเพราะช่วงก่อนปลายทศวรรษ 2460 สังคมสยามยังคงไม่เข้าใจและสับสนว่า “ลามกอนาจาร” ในแง่เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเช่นไรกัน เนื่องด้วยคำนี้มีความหมายยุคนั้นว่า “สิ่งไม่ดีงาม” โดยทั่วไป

ครั้นล่วงสู่ต้นทศวรรษ 2470 เริ่มเห็นได้ถึงความเอจวิงเอจจิงของทางรัฐบาลสยาม มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พุทธศักราช 2471 ในการพิจารณาคดีโดยมาตราที่ 3 และมาตราที่ 4 ของพระราชบัญญัติระบุถึงความผิดและระวางโทษของผู้กระทำความผิดในการขาย จ่ายแจก ทำขึ้น ครอบครอง

¹⁷ กฎหมายลักษณะอาญา รัตนโกสินทรศก 127 นับเป็นกฎหมายแบบสมัยใหม่ของประเทศไทยฉบับแรกสุดที่ระบุความผิดเกี่ยวกับสมุดและรูปภาพในลักษณะลามกอนาจาร กฎหมายดังกล่าวบังคับใช้จนถึงปีพุทธศักราช 2499 จากนั้นได้เปลี่ยนไปใช้ ประมวลกฎหมายอาญา พุทธศักราช 2499.

¹⁸ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, กฎหมายลักษณะอาญา รัตนโกสินทรศก 127, *The Penal For the Kingdom of Siam R.S. 127* (1908), *Code Pe'nal du Royaume de Siam Promulgue' le 1 Juin 1908* (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553), 107.

หรือช่วยโฆษณาและทำให้แพร่หลายซึ่ง “วัตถุอันลามก”¹⁹ นั้นเป็นเพราะในทศวรรษนี้มีการค้าขายรูปภาพ ภาพโฆษณา หนังสือ เครื่องหมายธุรกิจต่างๆ เป็นไปในลักษณะลามก นำไปสู่ความเสื่อมเสียทางศีลธรรม²⁰

ในทศวรรษ 2480 มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นคือ สงครามโลกครั้งที่ 2 (พุทธศักราช 2484-2488) ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากการเป็นพื้นที่สมรภูมิ ช่วงนี้เองเป็นช่วงเวลาที่ยังการสื่อสิ่งพิมพ์ไทยเผชิญปัญหากระดาศาขาดแคลนเนื่องด้วยกระดาศาจากต่างประเทศเรียกว่า “กระดาศนอก” อันเป็นวัตถุดิบของการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ไม่สามารถเดินทางมาถึงเมืองไทยได้ มีการใช้กระดาศาซึ่งคนไทยทำขึ้นเองมาเป็นวัตถุดิบในการพิมพ์หนังสือแทน²¹ กระดาศาแบบเดิมที่เคยใช้ก็หายากและราคาดีดตัวขึ้นไปสูงมาก ส่งผลกระทบจนโรงพิมพ์หลายแห่งต้องล้มเลิกกิจการ ยายอบหรือโชติ แพร่พันธุ์นักเขียนคนสำคัญแห่งยุคบันทึกบรรยากาศห้วงยามกระดาศามูลค่าสูงกว่าดีบุกไต้หวัน “ค่าน้ำ” หนังสือเรื่อง *เล่าปี่ผู้พนมมือให้แก่ชนทุกชั้น* ความว่า

“เหตุอันนี้ก็ย่อมเป็นผลให้ย่นได้เต็มปากว่างานใน
ทางการประพันธ์ของเมืองไทยได้ถูกตีให้พับคะมำคว่ำ
หน้าลงไปแล้วอย่างน้อยก็กล่าวได้ว่าชั่วระยะเวลาครั้งหนึ่ง
ค่าที่ในวันที่ข้าพเจ้าเขียนค่าน้ำนี้ ดีบุกซึ่งใครๆ ก็รู้ดีว่ามี

¹⁹ “พระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พ.ศ. 2471,” (29 กรกฎาคม 2471) *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 45, 114-116.

²⁰ ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, “โสเภณีนโยบายของรัฐบาลไทย พ.ศ. 2411-2503,” *วิทยานพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 2526, 108.

²¹ ลาวัณย์ โชตามระ, *เรื่องเดียวกัน*, 209.

ราคาแพงนั้น วันนี้ทราบว่ามีราคาตันละหมื่นแปด แต่กระดาศกลับเป็นราคาตันละแปดหมื่นบาท ทั้งนี้หมายถึงราคาที่เราได้จากตลาดเถื่อน มิใช่จากความอุปการะของรัฐบาล กระดาศเลขๆ ดังที่ใช้ตีพิมพ์เล่มนี้ ราคาเดิมของมันที่เคยเป็น ๒.๔๐ บาทนั้น เดียวนี้ถ้ารัฐบาลให้ความอุปการะให้ซื้อได้จากโรงงานถึงจะขยับสูงขึ้นกว่าเดิม ก็เป็นเพียงราคาริมละ ๗๐.๐๐ กว่าบาท ไม่ไกลลิ่วขึ้นไปถึงกับราคาของตลาดเถื่อนซึ่งเป็นถึงริมละ ๑,๔๐๐.๐๐ บาท สูงกว่ากันถึง ๒๐ เท่าตัว”²²

สำหรับผู้คิดทำกระดาศสาขึ้นเพื่อใช้พิมพ์หนังสือเป็นคนแรกคือ ประจักษ์ สิงหนะ โดยจากมองว่าช่วงระหว่างสงคราม คนไทยควรหันมาใช้ของไทยแทนการใช้สินค้าสั่งมาจากต่างประเทศ²³ ประจักษ์ใช้แรงงานคนนับร้อยผลิตกระดาศสาขึ้นด้วยมือ ซึ่งดูเหมือนไม่ค่อยจะทันต่อการนำไปจัดพิมพ์หนังสือ มีความพยายามติดตั้งเครื่องจักรเพื่อเพิ่มความเร็วในการผลิตเช่นกัน หากยังไม่ทันเสร็จสิ้นได้เกิดเหตุหม้อน้ำระเบิดจนช่างติดตั้งเสียชีวิต ประจักษ์ต้องอาศัยแรงงานคนทำกระดาศสาด้วยมือต่อไปจนสิ้นสุดสงคราม แล้วจึงเลิกกิจการเมื่อกระดาศนอกเขามาถึงเมืองไทยได้แล้ว²⁴

²² ยาชอบ (นามแฝง), “คำนำ,” เล่าให้ผู้พนมมือให้แก่ชนทุกชั้น (พระนคร: อุดม, 2488), 16-17.

²³ เพ็ญศรี สิงหนะ, “คุณประจักษ์ในความทรงจำของฉัน,” อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ นายประจักษ์ สิงหนะ ณ เมรุวัดธาตุทอง วันอาทิตย์ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2525 (ม.ป.พ.), (20).

²⁴ เพ็ญศรี สิงหนะ, เรื่องเดียวกัน, (22).

งานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและการมอมเมาโจ่งแจ้งเป็นอีกสิ่งสิ่งพิมพ์หนึ่งซึ่งเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองและปัญหากระดาศขาดแคลน แต่ใช้ว่าจะสูญหายไปเลย ตรงกันข้ามกลับมีความกระตือรือร้นผลิออกมาเช่นกันในลักษณะหนังสือใต้ดิน แม้จะยังไม่พบหลักฐานเชิงปริมาณระบุว่าจำนวนเป็นตัวเลขมากมายเพียงไรก็ตาม เชนสิ่งพิมพ์อื่นในช่วงภาวะสงคราม งานเขียนข้างต้นพิมพ์ลงบนกระดาศสาหรือกระดาศช่อยที่เมื่อลองจับดูจะรู้สึกสากๆ มือ โดยเปลี่ยนแปลงรูปแบบจากเคยเป็นหนังสือเล่มผ่านกระบวนการของโรงพิมพ์มาสู่การพิมพ์ดีดแล้วเย็บเป็นเล่ม เหตุที่ต้องใช้พิมพ์ดีดเพราะค่ากระดาศ ค่าเรียง และค่าพิมพ์ราคาแพงมาก อีกทั้งยังไม่ต้องยุ่งยากกับการลงชื่อโรงพิมพ์และผู้พิมพ์โฆษณา ซึ่งเป็นกมลวิธีเลียงกฎหมายรูปแบบหนึ่งของผู้จัดทำหนังสือที่ไม่ปรารถนาขออนุญาตจากทางการช่วงเวลานั้น²⁵ ด้วยกระบวนการจัดพิมพ์ดังกล่าวกลายเป็นที่มาของคำว่า “วรรณกรรมพิมพ์ดีด”

‘รงค์ วงษ์สวรรค์ ผู้เคยมีประสบการณ์อ่านหนังสือแบบนี้สมัยสงครามเล่าว่า “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” จะมีขนาดกว้างยาวเท่ากระดาศฟูลสเก็ป พิมพ์โรเนียวแบบคัดสำเนาหรือ mimeograph ลงบนกระดาศสาเก่าๆ อักษรเป็นตัวพิมพ์ดีดขนาดตัวโต²⁶

เครื่องพิมพ์ดีดนั้น แท้แล้วเริ่มมีในเมืองไทยตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 นายเอ็ดวิน ฮันเตอร์ แม็คฟาร์แลนด์ (Edwin Hunter Macfarland) หมอสอนศาสนาชาว

²⁵ อัมพร หาญภา (นามแฝง), เรื่องเดียวกัน, 254-255.

²⁶ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์, เรื่องเดียวกัน, 182.

อเมริกันได้นำเครื่องพิมพ์ดีดภาษาไทยเครื่องแรกยี่ห้อ Smith Premier เข้ามาสู่สยามเมื่อปีพุทธศักราช 2435 ล่วงเลยจนถึงช่วงทศวรรษ 2460 พระอาจารย์ยาคมหรือนายจอร์จ บรัดเลย์ แม็คฟาร์แลนด์ (George Bradley Macfarland) นำเข้าเครื่องพิมพ์ดีดภาษาไทยที่สามารถพิมพ์สัมผัสสิบนิ้ว ลักษณะแป้นแบบ 4 แถว ได้รับความนิยมอย่างมากจากชาวสยาม แต่ยั้งติดขัดในแง่วิธีการพิมพ์ที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการเขียนภาษาไทย พระอาจารย์ยาคมร่วมกับพนักงานชาวไทยของตน 2 คน ออกแบบตำแหน่งแป้นอักษรให้พิมพ์ภาษาไทยได้คล่องขึ้น ช่างประดิษฐ์ ก้านอักษรคือ นายสวัสดิ์ มากประยูร และนายกิมเฮงหรือนายสุวรรณ ประเสริฐ เกษมณีออกแบบพร้อมจัดวางตำแหน่งแป้นอักษร ลองผิดลองถูกยาวนานถึง 7 ปีก็ประสบความสำเร็จในปีพุทธศักราช 2474 แป้นอักษรที่มีชื่อเรียก “เกษมณี” ตามชื่อสกุลผู้ออกแบบ²⁷ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 อุปกรณ์สำคัญในการจัดทำวรรณกรรมนำเสนอเรื่องเพศและการมารมณน่าจะเป็นเครื่องพิมพ์ดีดตามแบบของพระอาจารย์ยาคมและแป้นอักษรแบบเกษมณี

ส่วนพิมพ์แบบโรเนียวคือ การพิมพ์ดีดข้อความลงบนกระดาษไข แล้วนำกระดาษนั้นไปยึดกับหมุดในเครื่องอัดสำเนา เมื่อกลไกทำงานหมึกเหนียวๆ ในเครื่องจะซึมผ่านกระดาษไขออกมาติดกระดาษเปล่าที่ใส่เข้าไป คำว่า “โรเนียว” มาจาก “Roneo” อันเป็นชื่อยี่ห้อเครื่องอัดสำเนา แล้วถูกเรียกติดปากกันมา²⁸ เครื่องนี้เริ่มเข้ามาสู่เมืองไทยในปี

²⁷ นันทลักษณ์ ศิริมา, 50 สิ่งแรกในเมืองไทย (กรุงเทพฯ: มติชน, 2556), 76-77.

²⁸ เอนก นาวิกมูล, ข้าวของต่าง ๆ เล่ม 2 (กรุงเทพฯ: แสงดาว, 2558), 157.

พุทธศักราช 2430 ตอนแรกเรียกกันว่า “เครื่องภิมสุขโต”²⁹ เครื่องอัดสำเนาที่ใช้กันในช่วงทศวรรษ 2480 น่าจะจัดจำหน่ายโดยบริษัทโมฆดารานิพิมพ์ดีด เริงสะพาน เริงสะพานพิทยเสถียร ซึ่งปรากฏโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์หลายฉบับ

เนื้อหา “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” คัดเอามาจากงานเขียนเรื่องเพศและการมณีนุ่นเก่าๆ ยอดนิยม เป็นไปได้ว่างานเขียนหลายชิ้นของครูเหลื่อมอย่าง *กล่อมครรรค์* อาจถูกนำมาเสนอในรูปแบบนี้ด้วยเช่นกัน หนังสือเหล่านี้มักใช้วิธีการแบบให้เข้าตัวเล่มแล้ววางมัดจำมากกว่าการขายขาดเป็นเล่มๆ ท่ามกลางภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 วรรณกรรมพิมพ์ดีดได้รับความนิยมอย่างมากจากผู้อ่าน ส่งผลให้ร้านเช่าหนังสือหลายร้านร่ำรวยเป็นกอบเป็นกำ³⁰

น่าเสียดายยิ่งที่ “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่ค่อยมีหลักฐานหลงเหลือให้เห็นในปัจจุบัน³¹ ทำให้ไม่อาจทราบรายละเอียดเนื้อหาซึ่งนำเสนอในงานเขียนดังกล่าวเลยว่ามีลักษณะเช่นไร แต่จากการสัมภาษณ์และสนทนากับบุคคลผู้เคยมีโอกาสดำรงตำแหน่งร้านเช่าหนังสือได้เห็นเค้าของเนื้อหาได้บ้าง

²⁹ เรื่องเดียวกัน, 163.

³⁰ อัมพร หาญนภา (นามแฝง), เรื่องเดียวกัน, 264-265.

³¹ ผู้เขียนบทความตามแกระรอยจนไปพบแหล่งสำคัญซึ่งเคยมีหลักฐานชั้นต้น “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” คงอยู่มาจนถึงช่วงปลายทศวรรษ 2540 อนิจจนาเสียดายหลักฐานดังกล่าวได้ถูกทำลาย (เผาทิ้ง) ไปแล้วโดยผู้รับสืบทอดวรรณกรรมเล่มนั้นด้วยเจตนาดีว่าหนังสือประเภทนี้เป็นสิ่งไม่เหมาะสม การเก็บเอาไว้ต่อไป ย่อมส่งผลต่อความเสื่อมเสียในตัวเจ้าของหนังสือเดิมเอง

เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม พุทธศักราช 2558 ผู้เขียนบทความมีโอกาสได้ไปเยือนพิพิธภัณฑ์บ้านนักเขียน ส. บุญเสนอ หรือนามจริงว่า เสาร์ บุญเสนอ ปัจจุบันเป็นพื้นที่สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย และได้สนทนากับชัมัยกร บางคมบาง (แสงกระจ่าง) อดีตนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยช่วงปีพุทธศักราช 2550-2554 ทราบว่าตู้หนังสือในบ้านของ ส. บุญเสนอเคยพบวรรณกรรมพิมพ์ดีดอยู่ด้วย หากปัจจุบันไม่มีหลักฐานชิ้นนั้นแล้ว ชัมัยกรเล่าว่าตนเคยอ่าน มีลักษณะเป็นตัวอักษรพิมพ์ดีดในกระดาษเก่าๆ คล้ายต้นฉบับ ยังมิได้เข้าเล่มเป็นหนังสือแต่อย่างใด³² เกือบสองปีต่อมา ในการสนทนาตอนปลายวันที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2560 ณ งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ 45 ผู้เขียนบทความขอให้ชัมัยกรเล่าถึงเนื้อหาวรรณกรรมพิมพ์ดีดฉบับนั้น ได้ความว่าเป็นเรื่องที่มีตัวละครเป็นฝรั่ง มิได้บรรยายอะไรมากนัก พอเปิดเรื่องมาก็นำเสนอพฤติกรรมร่วมเพศของชายหญิงโจ่งแจ้งเลย³³

พื้นที่สำคัญอันเป็นแหล่งเผยแพร่วรรณกรรมพิมพ์ดีด คือร้านตัดผม จากคำบอกเล่าของลาวัญญ์ โชติามระ เมื่อกรุงเทพฯ กลายเป็นสมรภูมิจึงสงครามโลก มีการทิ้งระเบิดและเสียงหอนคอยหลอกหลอนชาวกรุงอยู่ไม่วาย ลูกค้าผู้ชายในร้านตัดผมทั้งหลายตื่นกลัวเสียงหอน บางครั้งขณะกำลังตัดผมไปได้เพียงแค่ครึ่งหัว เมื่อเกิดเสียงหอนดังขึ้น ลูกค้ารีบแผ่นหนีจากเก้าอี้แล้วไม่จ่ายค่าบริการ ทางร้านตัดผมจำเป็นต้องหา

³² ชัมัยกร บางคมบาง (แสงกระจ่าง), สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย นนทบุรี, 14 กรกฎาคม 2558

³³ ชัมัยกร บางคมบาง (แสงกระจ่าง), สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ 45 ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, 7 เมษายน 2560

กุศโลบายดึงดูดและตรึงลูกค้าด้วยการนำเอาวรรณกรรมพิมพ์ดีดมาให้อ่านพลางๆ ตอนนั่งตัดผมอยู่ ลาวัญย์บันทึกไว้อีกว่าร้านตัดผมร้านแรก que เริ่มบริการหนังสือวรรณกรรมพิมพ์ดีดชื่อร้าน “พจนานา”³⁴ ตั้งอยู่ถนนนครสวรรค์เลยสี่แยกจักรพรรดิพงษ์ไปนิดหน่อย³⁵ สอดคล้องกับที่ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์ระบุไว้เช่นกันว่าผู้เป็นต้นความคิดวรรณกรรมพิมพ์ดีดเป็นช่างตัดผมละแวกนางเลิ้ง³⁶ เห็นได้ว่าพิกัดของร้านพ้องกัน เพราะตรงถนนนครสวรรค์เลยสี่แยกจักรพรรดิพงษ์ก็นับว่าอยู่ในละแวกนางเลิ้งนั่นเอง

อีกเสียงยืนยันเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของวรรณกรรมประเภทนี้ในร้านตัดผมคือ เสียงของยาขอบโดยตัดพ้อถึงงานเขียน สามก๊กฉบับวณิก ของเขาช่วงสงครามแล้วกล่าวว่าหากทำให้ถูกใจนักอ่านแบบที่ยาขอบเรียกว่า “ล้มมาชน” มิได้ ก็คงต้องไปหากินด้วยการเขียน “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ขยายตามร้านตัดผม³⁷ ข้อมูลจากยาขอบเผยให้ทราบว่าร้านตัดผมไม่เพียงแต่เอาวรรณกรรมพิมพ์ดีดมาให้ลูกค้าอ่านพลางๆ เท่านั้น หากยังทำขึ้นมาเพื่อขายด้วย และอนุมานได้ว่าคงขาย

³⁴ ผู้เขียนบทความเคยลองไปเดินสำรวจตามอาคารบนถนนนครสวรรค์บริเวณเลยสี่แยกจักรพรรดิพงษ์ไป เพื่อเสาะหาพิกัดของร้านตัดผมดังกล่าวในปัจจุบัน จากการเดินสำรวจพบว่า ตรงบริเวณที่ลาวัญย์ ไซตามระระบุไว้ นั้น ยังปรากฏร้านตัดผมแห่งหนึ่งซึ่งเป็นไปได้ว่าน่าจะเป็นแห่งเดียวกันกับร้านตัดผม “พจนานา” ช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 หากแต่ทุกวันนี้ชื่อร้านเหลือแค่คำสั้นๆ ว่า “พจน์”

³⁵ ลาวัญย์ ไซตามระ, เรื่องเดียวกัน, 237.

³⁶ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์, เรื่องเดียวกัน, 180.

³⁷ ยาขอบ (นามแฝง), *สินในหมึก* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2543), 164.

ดีพอสมควร เพราะยาชอบถึงกับเอ่ยปากว่าถ้าไปขายงานเขียนข้างต้น “ก็ยังไม่แน่ว่าจะอดตาย”

สำหรับราคาของ “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ในร้านตัดผมนั้น จากการสัมภาษณ์ตอนสาย ส. พลายน้อยนักเขียนสารคดีเรื่องชื่อเล่าให้ผู้เขียนบทความฟังว่าถึงแม้เขาจะไม่เคยซื้อหนังสือดังกล่าวด้วยตนเอง แต่ล่วงรู้มาจากเพื่อนฝูงผู้เคยซื้อว่าขายกันที่ร้านตัดผมราคาเล่มละไม่เกิน 5 บาท ซึ่งนับว่าเป็นราคาค่อนข้างสูง³⁸

“วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ปรากฏแพร่หลายมาจนถึงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ปิดฉากลงได้ราวหนึ่งปี ครั้นเมื่อกระดาดจากต่างประเทศสามารถเข้ามาสู่เมืองไทยได้แล้ว วรรณกรรมรูปแบบนี้ค่อยๆ สร้างขาสัญญาหนาย เนื่องจากมิได้ใช้เครื่องพิมพ์ดีดในการผลิตอีกต่อไป หนังสือวรรณกรรมนำเสนอเรื่องเพศและการมรณโง่แจ้งกลับเข้าสู่กระบวนการโรงพิมพ์ด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่พัฒนาขึ้นขึ้นทั้งเนื้อหาขยับยกระดับความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นรายละอียดพฤติกรรมร่วมเพศภายในเรื่องที่มีความหลากหลายหรือถ้อยคำตรงไปตรงมากกว่าเดิม จากเคยใช้ “ลึงค์” ใช้ “โยนี” ก็เปลี่ยนมาใช้เป็น “(ค-ย)” “(ห)” “เย-” เป็นต้น นับเป็นจุดเปลี่ยนจาก “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ท่ามกลางภาวะสงครามเข้าสู่ “วรรณกรรมเจาะแฉะ” ช่วงทศวรรษ 2490 ผู้เขียนบทความจึงแยกวรรณกรรมทั้งสองประเภทออกจากกันด้วยลักษณะดังได้อธิบายมา

³⁸ ส. พลายน้อย, สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, บ้านพักข้างวัดองคราาม ธนบุรี, 10 เมษายน 2560 [ผู้เขียนบทความต้องขอขอบคุณผู้ที่ช่วยประสานงานให้ได้เข้าสัมภาษณ์ นั่นคือคุณชื่นกมล ศรีสมโภชน์ และคุณเอกรัตน์ จิตรมันเพียร (นายทิวา) แห่งสำนักพิมพ์ ออน อาร์ต]

กระนั้น การเอ่ยพาดพิงถึง “วรรณกรรมพิมพ์ดีด” ยังคงติดปากคนอยู่เช่นกัน เมื่อคราวเสวนาของชมรมนักประพันธ์ปีพุทธศักราช 2493 มีประเด็นถกเถียงเกี่ยวกับการนี้เรื่องสั้น *สัญญาญาณมิด*³⁹ ซึ่งเขียนโดย อ. อุตากร (นามแฝงของอุดม อุตาการ) ว่าเป็นเรื่องลามกอนาจารหรือไม่ สมาชิกชมรมนักประพันธ์ผู้หนึ่งคือ ลีวละล่อง บุนนาคได้แสดงความเห็นว่าเรื่องสั้นดังกล่าวส่งผลให้เกิดความเสื่อมเสียต่อศีลธรรมของประชาชน อ. อุตากรไม่ควรเขียนและนิตยสาร *สยามสมัย* ก็ไม่ควรลงพิมพ์ให้โดยอ้างว่า “เรื่องนี้เกี่ยวกับศีลธรรมของประชาชนจึงเป็นสิ่งที่น่าคิด ไม่ใช่ว่าถ้าเป็นเรื่องไม่ผิดจากความจริงแล้วก็นำลงได้เสมอไปเพราะ *สยามสมัย* ไม่ใช่วรรณกรรมพิมพ์ดีด แต่เป็นหนังสือชั้นสูง จึงน่าคิดว่าเหมาะสมแล้วหรือที่ได้ลงเรื่องชนิดนี้”⁴⁰ จากความคิดเห็นของลีวละล่องสะท้อนถึงทัศนคติปัญญาชนในทศวรรษ 2490 ซึ่งยังคงมองงานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์เป็นหนังสือชั้นต่ำและขัดต่อศีลธรรมอันดี

³⁹ เรื่องสั้น *สัญญาญาณมิด* กล่าวถึงสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งด่าเก่งผู้เป็นสามีป่วยเป็นวัณโรค ภรรยาคือแดงจึงต้องแยกห้องนอน ทั้งสองยอมมิได้มีพฤติกรรมร่วมเพศกันเลย ต่อมาเพื่อนของด่าเก่งได้มาพักที่บ้านพร้อมกับหญิงสาวของเขา ทั้งสองแสดงความรักอย่างเปิดเผย จนทำให้แดงอดมีความรู้สึกทางเพศมิได้ จึงเปิดเผยสัญญาญาณมิดของเธอ ในตอนท้ายเรื่องเฉลยว่า แท้แล้วแดงได้มีกิจกรรมร่วมเพศกับสุนัขอัลซเชียน เรื่องสั้นเรื่องนี้กลายเป็นข้อถกเถียงสำคัญเกี่ยวกับประเด็นลามกอนาจาร

⁴⁰ วิลาศ มณีวัต, “ชมรมนักประพันธ์ นิตที่ ๑๑ อภิปราย ‘ทัศนะต่อสัญญาตญาณมิด’ ของ อ. อุตากร,” ใน *นักประพันธ์ที่รัก ตอน ชมรมนักประพันธ์* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2547), 150.

นับแต่ช่วงทศวรรษ 2490 ไปถึงทศวรรษ 2510 มีการผลิตงานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและการมณโฑใจแจ่มออกมาเป็นจำนวนมาก⁴¹ ขณะที่เรื่องอ่านเล่นอื่นๆ ก็มักแทรกบทพิศวาสเจ้าอารมณ์ไว้อย่างถึงอกถึงใจ⁴² ช่วงต้นทศวรรษ 2490 นี้เองที่ผู้เขียนบทความคาดว่าได้เกิดคำใช้เรียกว่า “วรรณกรรมเจาะและ” ขึ้น ก่อนหน้านั้นไม่ปรากฏหลักฐานการใช้คำนี้เพื่อเรียกประเภทของงานเขียน อีกชื่อเรียกที่ฟังคุ้นหูมากกว่าอย่าง “หนังสือโป๊” หรือ “หนังสือปกขาว” เหตุที่เรียกเช่นนั้นเพราะหนังสือดังกล่าวมักมีลักษณะปกสีขาวหรือห่อหุ้มด้วยปกสีขาว ใช้เพียงแค่เอยมา ประมูล อุณรุท หรือ อุษณา เพลิงธรรม เจ้าของผลงานนวนิยายเรื่องของจัน ดารา ยังกล่าวถึง “หนังสือปกเขียว” ซึ่งไม่แน่ชัดว่านำเสนอพฤติกรรมร่วมเพศรุนแรงกว่าหรือเบากว่าหนังสือปกขาว⁴³

‘รงค์ วงษ์สวรรค์นิยามวรรณกรรมเจาะและ “เป็นการเรียกอย่างเพียบสุทรียรสโดยผู้นิรนาม”⁴⁴ แสดงถึงความไม่ชัดเจนว่าใครเป็นผู้เริ่มใช้เรียกกันแน่ ส่วนสุชาติ สวัสดิ์ศรี บรรณาธิการคนสำคัญกล่าวอ้างถึง

⁴¹ ทักษิณ ชูจิรินทร์, สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, ห้องสรรพสินค้าพันธุ์ทิพย์ งามวงศ์วาน, 29 มีนาคม 2558 [ผู้เขียนบทความต้องขอขอบคุณผู้ที่ช่วยประสานงานให้ได้เข้าสัมภาษณ์ นั่นคือ คุณนฤชิต สร้อยเพชร].

⁴² อัมพร หาญนภา (นามแฝง), เรื่องเดียวกัน, 265.

⁴³ สุชาติ สวัสดิ์ศรี (บรรณาธิการ), “วรรณกรรมฝนตก,” ใน *สโมสรรถนอนหนังสือ* (กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย, 2531), 108.

⁴⁴ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์, เรื่องเดียวกัน, 182.

วิฑิต์ สุทธเสถียร นักเขียนสำนวนสระวิง⁴⁵ ในฐานะผู้เริ่มใช้⁴⁶ ปัจจุบันยังมีอาเจียนยันได้ชัดเจนว่า วิฑิต์เป็นผู้เริ่มใช้คำนี้จริงๆ หรือว่ามีผู้ใช้ก่อนแล้ววิฑิต์จึงนำมาใช้ต่ออีกทอดหนึ่ง

ความน่าสนใจคือเหตุใดจึงใช้“เฉาะแฉะ” เรียกงานเขียนประเภทนี้ เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเรื่องราวการร่วมเพศอย่างไรกัน ชวนให้นึกถึงคำแสลง “อีเฉาะ” ซึ่งเป็นคำเรียกอวัยวะเพศผู้หญิง⁴⁷ ว่ามีความเชื่อมโยงด้วยหรือไม่ ร่องรอยที่พอจะนำไปสู่คำตอบได้คือความตอนหนึ่งจากงานเขียนเรื่อง *เสน่ห์หาอาลัย* ผลงานของ “ชอบสนุก” นักเขียนหนังสือปกขาวคนสำคัญแห่งทศวรรษ 2490

เสียงของเด็กสาวครางอี ทั้งขย่มตัวลงมาให้เขา
ตะบัน(ค-ย)เสยขึ้น (ค-ย) ของแดงซึ่งใหญ่ปาน (ค-ย) ม้า
ทั้งจัดและเสยเข้ารู (ห) เสียงดังฟูด...ฟาด...เฉาะแฉะ
ตลอดเวลา สองแคม(ห) แดงอร่ามปลิ้นนุบเข้าออกตาม
(ค-ย) ผลุบผลับ⁴⁸

⁴⁵ สำนวนสระวิง คือ สำนวนภาษาในงานเขียนที่อ่านแล้วรู้สึกเวิ้งว้าง ร้อนวูบวาบ ประหนึ่งท่วงทำนองสระวิงในเพลงแจ๊ส ดูเพิ่มเติมที่ นายตำรวจ ณ เมืองใต้, “ความหมายของสำนวนสระวิง” *อักษรสาส์น* 1, (ฉ.1, 2492), 70-75.

⁴⁶ สุชาติ สวัสดิ์ศรี, “ประวัติศาสตร์ส่วนตัว ชีวิตการอ่านช่วงวัยเด็กและวัยรุ่น,” ใน *ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม บรรณารักษ์การโดย ฉัตรทิพย์ นาถสุภา* (กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์บุ๊ค, 2556), 99, 150.

⁴⁷ สำนักพจนานุกรมมติชน, *พจนานุกรมนอกราชบัณฑิตยฯ* (กรุงเทพฯ: มติชน, 2545), 216.

⁴⁸ ชอบสนุก, *เสน่ห์หาอาลัย* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 105.

ตามหลักฐานข้างต้นอาจจะทำให้เข้าใจคำว่า “เฉาะและะ” ไม่กระจ่างนัก ลองพิจารณาถ้อยความในงานเขียนอีกชิ้นหนึ่งของ “ชอบสนุก” ประกอบด้วยคือเรื่อง *สวรรค์บนฟ้า*

เจ้าแคว่นกกระเด้าจนถึยิบ สองแขนของสาว
น้อยโอบกอดคอมันไว้นั่น นัยน์ตาหรีไ้มด้วยความ
กำหนดอย่างแรง ชีตปากเสียงลั่น ฐ(ห) ก็ขมิบน้ำเมือก
ออกมาชโลมรูตลอดเวลา เจ้าแคว่นกกระเด้าหนักขึ้นทุกที
จนเกิดเสียงดังเฉาะและะในฐ(ห)⁴⁹

เพื่อยืนยันให้หนักแน่น ยังมีผลงานของนักเขียนอีกนามแฝงหนึ่งคือ “หยาดพิรุณ” ได้กล่าวถึงลักษณะของคำว่า “เฉาะและะ” ไว้ด้วยเช่นกัน

เขาประคองศีรษะของเธอไว้ด้วยมือทั้งสองแล้ว
โหมแรงกระเด้าถึและหนักหน่วง จนแคม(ห) ของเธอลูขึ้น
ลงตาม(ค-ย)ของเขาแทบไม่ทัน น้ำเมือกซึ่งเปียกไขไป
ทั่วลำ(ค-ย) และฐ(ห)ทำให้เกิดเสียงดังเฉาะและะๆ อย่าง
น่าฟัง...⁵⁰

จากที่ยกมาทั้งหมดทำให้พอจะทราบว่ “เฉาะและะ” น่าจะหมายถึงเสียงกระทบเกิดจากการร่วมเพศของชายหญิงขณะฝ่ายหญิงหลั่งน้ำเมือกแห่งจุดสุดยอดออกมา กล่าวคือเป็นช่วงที่บริเวณ “อึเฉาะ” มีความ “และะ” ขวนให้ถูกคิดว่าแต่แล้ววรรณกรรมเฉาะและะเป็นการเรียกอย่าง

⁴⁹ ชอบสนุก, *สวรรค์บนฟ้า* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 78-79.

⁵⁰ หยาดพิรุณ, *รักปฏิรูป* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 32.

เพียบสุนทรีयरล' ดังที่ 'รงค์ วงษ์สวรรค์กล่าวไว้ หรือ 'เป็นคำเรียกที่มีนัยยะเชิงทะลึ่ง' กันแน่

การให้ความสำคัญกับ "ชื้นแฉะ" บริเวณอวัยวะเพศหญิงไว้ว่าจะเพ่งปรากฏในวรรณกรรมฉะฉะช่วงทศวรรษ 2490 หากมีร่องรอยให้พบเห็นมาตั้งแต่ใน "ความเรียงเรื่องโป้" ยุคบุกเบิกปลายทศวรรษ 2450 ถึงต้นทศวรรษ 2460 แล้ว ดังเช่นกล่าวถึงโยนซึ่งน่องไปด้วยน้ำรักของทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในเรื่อง *กล่อมครรรค์* ของครูเหลียมว่า "ในขณะที่ข้าพเจ้ากระทุ้งดุนตะโพงเข้าไปจนจมมิดกบดาน น้ำก็พลันพุ่งซูดเข้าไปร่ำหัวใจ ต่างชนลูกเกรียวเหนียวกดประกบ น้ำกามของหล่อน ก็ไหลออกพลั่งๆ พุ่งพล่านออกกบโยนนี้ได้รับน้ำรักของข้าพเจ้า ซึ่งพุ่งซูดๆ เข้าไปท่วมในมดลูกของหล่อน"⁵¹ แต่สำหรับการเน้นเสียงกระทบโดยใช้คำว่า "ฉะฉะ" ลงไปในงานเขียนนั้น พบมากเป็นพิเศษในวรรณกรรมอย่างว่าช่วงทศวรรษ 2490

ความชื้นแฉะนับเป็นส่วนประกอบสำคัญในงานเขียน เพราะยังบรรยายภาพชัดเจนเท่าไรก็ดูเหมือนยิ่งปลุกเร้าอารมณ์ผู้อ่านให้พรั่งพรูมากขึ้นด้วยเท่านั้น สำหรับโลกตะวันตก รายละเอียดความชื้นแฉะบริเวณอวัยวะเพศหญิงเป็นรูปแบบซึ่งพบเห็นผ่านวรรณกรรมอีโรติกนับแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 ดังในงานศึกษาของ Karen Harvey เรื่อง *Reading Sex in the Eighteenth Century: Bodies and Gender in English Erotic Culture* กล่าวถึงการนำเสนอความชื้นแฉะ (moisture) ในบทเกี่ยวกับการอ่านเรือนร่างผู้หญิง (female bodies) โดยสรุปทั้งท้ายหัวข้ออีกว่า "ความชื้นแฉะลักษณะนี้เป็นจุดเด่นของเรือนร่างผู้หญิง" (This

⁵¹ *กล่อมครรรค์* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 58

kind of moisture was distinctive to women's bodies.)⁵²

“วรรณกรรมเงาะและ” ช่วงทศวรรษ 2490 ค่อนข้างมีลักษณะโดดเด่นเฉพาะตัว เมื่อมองเห็นสามารถบอกยุคสมัยได้เลย แม้ไม่ระบุปีพิมพ์ไว้บนหนังสือ สังเกตจากลักษณะรูปเล่มขนาด 16 หน้ายก ประมาณเท่าฝ่ามือ หน้าปกสีขาวและมีภาพผู้หญิงเปลือยพิมพ์ขาวดำหรือพิมพ์แม่สีภายในเล่มมักเป็นกระดาศซานอ้อย ส่วนมากมีความยาวเท่ากันทุกเล่มคือจำนวน 112 หน้า (7 ยก) แทรกภาพแสดงกิจกรรมทางเพศค่อนข้างวิจิตรารุนแรง พิมพ์แม่สีบนกระดาศอาร์ตระหว่างหน้า 48 กับหน้า 49 มีอยู่ประมาณ 4 แผ่น และจำนวนภาพ 8-12 ภาพ เผยให้เห็นทั้งภาพร่วมเพศระหว่างชายหญิงฝรั่งด้วยกัน ชายฝรั่งกับหญิงไทย ชายไทยกับหญิงไทย กระทั่งภาพการร่วมเพศกับสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นวัว ม้า ลา หรือสุนัข

สำหรับการซื้อขาย “วรรณกรรมเงาะและ” จำเป็นต้องกระทำกันในที่เร้นลับด้วยยังอยู่ภายใต้กฎหมายควบคุมสิ่งพิมพ์ลามกอนาจารเข้มงวดกดขัน แหล่งจำหน่ายสำคัญได้แก่ร้านหนังสือเก่าแถบเชิงสะพานเหล็ก ร้านในเวียงนครเกษม เป็นต้น ผู้ขายหนังสือเหล่านี้มักจะไม่ใช้คนไทย แต่พวกเขากลับรู้ว่าควรขายหรือไม่ควรขายให้ลูกค้าคนไหน เมื่อพิจารณาจากปกแล้ว พอจะอนุมานได้ว่า ผู้ขายอาจจะจะเป็นชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทย’รงค์ วงษ์สวรรค์เล่าว่า

⁵² Karen Harvey, *Reading Sex in the Eighteenth Century: Bodies and Gender in English Erotic Culture* (Cambridge: Cambridge University Press, 2004), 117

“แต่คนขายผู้ซึ่งส่วนมากอ่านภาษาไทยไม่ออก
เขาอ่านใบหน้าของคนซื้อออกว่าเป็นใคร? อันตรายไหม?
เขาจำลูกค้าได้อย่างแม่นยำ ด้วยเป็นความชัดเจนข้อต่อ
มา แล้วจัดหาไว้ให้เขาประจำได้แทบว่าไม่เคยขาดแคลน
แต่ในราคาที่เขากำหนดไว้ค่อนข้างแพงไม่พึงต่อรอง”⁵³

แหล่งซื้อขายอีกพื้นที่หนึ่งที่น่าสนใจอยู่ในละแวกย่านบางลำพู
แอบซุกซ่อนขายกันตามตรอกซอกซอยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตรอกมะยม
ตลาดยอดด้านหลังเขียงหมู ได้ทุนบ้านไม้สองชั้นหลังหนึ่งที่ถนนข้าวสาร
ตรอกข้างโรงยาฝิ่น หรือร้านขายถ้วยชามปากตรอกเสาวรส⁵⁴ ใช่เพียง
แต่ขายขาดตัวเล่ม ยังมีร้านให้เช่าหนังสือขนาดสองคูหาริมถนนสีปสาม
ห้างที่มีหนังสือให้เช่ามากมาย รวมถึง “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ก็มีไว้
บริการมากกว่าร้านอื่นๆ หากเล่มไหนอ่านแล้วชวนให้รู้สึก “เสียวสะดือ”
ก็จะถูกเช่าไปเสียนานจนแทบไม่มีเวลากลับคืนมายังร้าน⁵⁵

นักอ่าน “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” มีหลากหลายวัยและอาชีพ โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมซึ่งเวลาไปร้านเช่าจะพยายามเดินหลบคนรู้จัก
แล้วเอาสมุดวาดเขียนบังหน้า ก่อนจะเข้าไปถามหาหนังสือเล่มที่สนใจ
มีวันกระทั่งตำรวจผู้รักษากฎหมายและประกาศห้ามประชาชนครอบ
ครองหนังสือลามกอนาจาร หากในความจริงแล้วนักอ่านขาประจำตัวยง
คือตำรวจระดับยศหมวยยศนายสิบทั้งหลายผู้เตรไ้ไปมาแถวร้านนั่นเอง
แต่มีได้จ่ายเงินค่าเช่า เป็นเพียงการยืมไปอ่านแล้วมักจะเอาไปดองไว้

⁵³ รงค์ วงษ์สวรรค์, เรื่องเดียวกัน, 180

⁵⁴ เรื่องเดียวกัน, 182.

⁵⁵ เรื่องเดียวกัน, 182-183.

เสียนาน เจ้าของร้านเช่าก็เกรงใจมิกล้าเอ๋ยปากทวง ด้วยรู้ว่าหนังสือที่ตนให้เขานั้นผิดกฎหมาย⁵⁶

ชื่อเรื่อง “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” มักส่อเลศนัยชวนให้นึกถึงกามกิจเฉกเช่น *น้ำรักคืนสวาท*, *ม่ายสาวเริงราคะ* และ *อ้ายแดงเล่นศึกสวาท* เป็นต้น รวมถึงชื่อผู้เขียนอันเป็นนามแฝงก็มีทั้งชื่อฟังดูเป็นผู้ชายและชื่อฟังดูเป็นผู้หญิงอย่าง ช้างดำ, สายสุดา, พิสมร, ชุนกระถิก และชินญอร์ ปันโจ แต่ค่อนข้างเชื่อได้ว่านักเขียนผู้ซ่อนตนในนามแฝงน่าจะเป็นผู้ชายเสียส่วนใหญ่ แม้มิอาจสืบรู้ได้แน่ชัดว่าเป็นใครกัน จากการสอบถาม ภราดร ศักดา ซึ่งเคยเป็นนักหนังสือพิมพ์ช่วงทศวรรษ 2490 ได้ความทำนองมีนักเขียนเลื่องชื่อของไทยใช้นามแฝงเขียนหนังสือประเภทนี้เช่นกันด้วยเหตุผลทางการเงิน บางครั้งตำราจะกระะคายคอยมาบ้วนเปื้อนหาตัวแถวโรงพิมพ์⁵⁷ ความน่าสนใจอย่างหนึ่งซึ่งทำให้ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” น่าศึกษา ย่อมมิพ้นเนื้อหาแสดงความเป็นสังคมไทย พร้อมทั้งสะท้อนค่านิยมทางเพศแบบไทยๆ และการละเมิดกรอบคิดนั้น ผู้เขียนบทความใคร่อธิบายพอสังเขปถึงข้อแตกต่างของงานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและการมณีนใจแจ้งแต่ละยุคสมัยกล่าวคืองานเขียนอย่าง *กล่อมกรรม* อาศัยตัวละครและบรรยากาศเมืองฝรั่ง (ชานกรุงลอนดอน) ครูเหลียมรับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตก กระทั่งการเสนอพฤติกรรมร่วมเพศก็ยังเป็นค่านิยมและการละเมิดค่านิยมตะวันตก ถัดต่อมาภายหลังงานเขียนลักษณะนี้หลายเรื่องได้พยายามเปลี่ยนตัว

⁵⁶ เรื่องเดียวกัน, 183.

⁵⁷ ภราดร ศักดา, สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, บ้านพักซอยมัธยม 13 กรุงเทพฯ, 13 เมษายน 2560 [ผู้เขียนบทความต้องขอขอบคุณผู้ที่ช่วยประสานงานให้ได้เข้าสัมภาษณ์ นั่นคือ คุณจิตติ หนูสุข].

ละครมาเป็นคนไทยและนำเสนอจากแบบไทยๆ เจกเช่นงานเขียนบอกเล่าถึงการไปร่วมเพศกับโสเภณีในละแวกอันมีชื่อเสียงของกรุงเทพฯ ช่วงทศวรรษ 2460 ถึง 2470 แต่พอล่วงเข้าสู่ทศวรรษ 2490 แล้ว เนื้อหาวรรณกรรมเฉาะและจะก็นำเสนอเรื่องที่มีตัวละครไทย จากและบรรยากาศไทย แล้วเติมน้ำเสียงค่านิยมและการละเมิดค่านิยมแบบไทย โดยเฉพาะสิ่งที่ท้าทายการรัฐพยายามสร้างขึ้นหรือแบบแผนทางสังคมซึ่งคนส่วนใหญ่ยึดถือ

ดังเกริ่นไปแล้วในส่วนบทนำว่า โครงเรื่องและเนื้อหาส่วนมากของ “วรรณกรรมเฉาะและ” หรือ “หนังสือปกขาว” ช่วงทศวรรษ 2490 นิยมนำเสนอพฤติกรรมร่วมเพศของตัวละครซึ่งเกิดขึ้นในพื้นที่บ้าน โดยเฉพาะกรณีตัวละครหลักเป็นชนชั้นกลาง ลักษณะแบบนี้เป็นไปตามแนวคิดของ Patrick Olivelle ในบทความ *Deconstruction of the Body in Indian Asceticism* โดยธเนศ วงศ์ยานนาได้อ้างถึงไว้ผ่านบทนำหนังสือของเขาความว่า

“อวัยวะเพศย่อมไม่สามารถแสดงออกนอกห้องนอนหรือห้องส้วมได้ ‘เพศ’ และ ‘อวัยวะเพศ’ จำต้องมีอะไรล้อมกรอบไม่ให้ผู้คนพบเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนอกอาณาเขตของบ้าน เพศและการร่วมเพศจะเกิดขึ้นได้ก็แต่ในสถานที่ที่มิดชิดอย่างบ้าน ดังนั้นบ้านจึงเป็นพื้นที่สำคัญของการร่วมเพศ เพราะฉะนั้นผู้ทรงศีลทั้งหลายก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องละทิ้งบ้านเพื่อเข้าสู่ชีวิตพรหมจรรย์ บ้านจึงเป็นพื้นที่แห่งกาม แต่ก็ต้องยอมให้เกิดอย่างจำกัด..⁵⁸

⁵⁸ ธเนศ วงศ์ยานนา, “บทนำ: สุนทรียะ การควบคุม และศิลปะแห่งการละเมิด,” ใน *เมื่อฉันไม่มีชน* ฉันจึงเป็นศิลปะ (กรุงเทพฯ: สมมติ, 2557), 19-20.

กระนั้น ยังปรากฏ “วรรณกรรมเจาะแฉะ” อีกหลายเล่มได้ขบถและท้าทายแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมร่วมเพศย่อมเกิดขึ้นในบ้าน โดยนำเสนอภาพตัวละครเสพสมกันในที่สาธารณะ อย่างไรก็ตามนี้สนใจเพียงโครงเรื่องและเนื้อหาหลักซึ่งกลายเป็นสิ่งถูกผลิตซ้ำเรื่อยมานั้นคือเลือกพิจารณาเกี่ยวกับกามกิจในพื้นที่บ้านของชนชั้นกลางเท่านั้น ปรารถนาเน้นวิเคราะห์ทั้งบริเวณห้องหับมิดชิดและที่โล่งแจ้งภายในเขตรั้วบ้าน ไม่เพียงแต่เป็นฉากแพนตาซีทางกามารมณ์ ทว่ากลับแสดงถึงพื้นที่แสวงหาความหฤหรรษ์แปลกใหม่ของชนชั้นกลาง รวมถึงการต่อรองอำนาจข้ามชั้นระหว่างชนชั้นกลางกับชนชั้นล่างด้วยพฤติกรรมร่วมเพศวรรณกรรมเจาะแฉะ 2 เรื่องซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพลักษณะตามกล่าวมาคือ *สงครามพิงโอ่ง* ผลงานของชอบสนุก และ *เกมรักในห้องน้ำ* ผลงานของมะดัน

3. สงครามพิงโอ่ง และเกมรักในห้องน้ำ

“วรรณกรรมเจาะแฉะ” เลื่องชื่อและดูเหมือนจะแนบแน่นในความทรงจำของนักอ่านคือเรื่อง *สงครามพิงโอ่ง* ‘รงค์ วงษ์สวรรค์ให้รายละเอียดบรรยายกาศอบอวลกลิ่นอายภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ของร้านตัดผมในย่านบางลำพูชื่อ “บาร์เบียร์สัมฤทธิ์” ซึ่งมีหนังสือเล่มดังกล่าวไว้สำหรับบริการลูกค้า

“เชิญนั่งบนเก้าอี้ยาวนุ่มกันนั่งน่าเอนกายนอน
โอยวะ-โอวเล้ง-บุหรืวานเด็กในร้านวิ่งไปซื้อที่ร้านถัดกัน
สองคุหา

บาร์เบอรส์ัมฤทธิ์พุตแบบตะปลายนิ้วกับริม
ฝีปาก

“จ๊ยะ—จ๊ยะ—อย่าอะอะก็แล้วกัน— อ่านไฉน้แก่
ร่อน.”

ไฉน้ของเขาเขียนชื่อบนใบปิดปกว่า

สงครามพิงโอง”⁵⁹

ชื่อเรื่องน่าสนใจสื่อความหมายถึงพฤติกรรมร่วมเพศเชื่อมโยงกับ
บริบททางประวัติศาสตร์สังคมไทย กล่าวได้ว่าห้วงยามกรุงเทพมหานคร
ตกอยู่ในสมรภูมิตบขัน กามกิจของชาวเมืองได้ถูกนำมาเปรียบเปรยกับ
สงครามเช่นกัน ประหนึ่งเป็นสงครามทางกามารมณ์อันออกกรสชาติ

ความนิยมของนักอ่านต่อ “วรรณกรรมเฉาะเฉะ” เรื่องนี้ส่งผลให้
คำว่า “สงครามพิงโอง” กลายเป็นภาษาปากที่ชาวบ้านใช้กันค่อนข้าง
แพร่หลาย ปรากฏกรณีที่น่าบุญรำกับไฉ้เขียนคนหลังขอชาวบ้านย่านบาง
ลำพู เมื่อทั้งสองมีกิจกรรมทางเพศกัน คนจึงนำไปเปรียบเปรยเชิง
ล้อเลียน

⁵⁹ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์, เรื่องเดียวกัน, 179.

น้าบุญร่ำอายุราว ๕๐ (เมื่ยคนล่องเรือถ่านผู้ผิदनน้ำ เป็นอหิวาต์ตายที่ปากคลองบางลำพู) แก่กว่าไอ้เขียน หลายฤดูฝนแต่มองตากันทะลุถึงหัวใจ ฉะนั้นไม่นานไอ้เขียนก็เดินหลังอหิวระปองน้ำล้างจานตามน้าบุญร่ำ เข้าไปถึงห้องนอนในห้องแถวหลังวัดสะพานนั้น

ไอ้ยาตื่นตุ๊กแกแกล้งพูดว่า

“กูว่าคงซูลมุนกันนำดูตอนประกาศสงครามพิงโง่ ที่เขียนแกหลังอเหมือนกึ่งต้มค้างคืน...”⁶⁰

พอน้าบุญร่ำได้ยินฟัง พลันส่งเสียงตะโกนด่าเปิด เบิงเสียงยกใหญ่ ไอ้ยายกมือไหว้พร้อมทั้งกล่าวว่า “เปล่า น้า! ลูกหลานก็แค่อยากรู้แค่นั้นเล่นอีท่าไหนกัน?” แล้ว กิจกรรมร่วมเพศอันชวนให้นึกภาพตามก็หลุดออกมาจาก ปากคำของน้าบุญร่ำด้วยเสียงตวาด “หน้อย! ดูถูกกันนี้ หว่า! มึงนี่กว่ามันยากเย็นอะไรนักหนา ...เขางอมาเจ็บกู ก็รับฉับเข้าซิ...”⁶¹

ลักษณะร่วมเพศด้วยการพิงโง่ หากพิจารณาหลักฐานอื่นๆ ซึ่ง นำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์เกี่ยวเนื่องในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 รวมถึงระยะหลังสงครามไม่กี่ปี เป็นที่น่าสังเกตว่าปรากฏหลายกรณี อย่างมีนัยสำคัญ ราวกับการ “พิงโง่” เป็นแพนตาซีหรือรสนิยมเสพสม ประจำห้วงยามนั้น สิ่งหนึ่งซึ่งพอจะยืนยันได้คือร่องรอยจากนวนิยาย เรื่องของจันดารา ถึงแม้อุษณา เพลิงธรรมจะเขียนขึ้นปลายทศวรรษ

⁶⁰ เรื่องเดียวกัน, 96.

⁶¹ เรื่องเดียวกัน, 97.

2500 หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ผ่านมากกว่ายี่สิบปีแล้ว แต่เมื่อพาดพิงถึงภารกิจช่วงกรุงเทพฯ กลายเป็นสมรภูมิ (แน่นอนว่านักประพันธ์ผู้นี้ย่อมมีประสบการณ์ร่วมอยู่เวลานั้นด้วย) พบว่ามีพื้นที่ห้องน้ำและโถ่งเป็นอุปกรณ์อยู่ในฉากเช่นพฤติกรรมอย่างว่าของจันกับคุณบุญเลื่อง

“สำหรับคุณบุญเลื่องในระยะนั้น ข้าที่นานทีผมจึงจะได้ลาภประเสริฐสักครั้งและอย่างทุกทีๆ ซึ่งทำให้ออกรสเป็นของพิเศษยิ่งขึ้นไปอีกประการหนึ่ง และจะทำได้ก็เฉพาะที่บ้านใหม่แห่งเดียวเท่านั้น เธอไม่ยอมมาเยี่ยมผมที่ห้องสมุดหรอก เฉพาะที่บ้านใหม่ที่เราจะนัดพบกันเป็นการลับได้ คุณพ่อก็คงบอกใหม่ว่าเราจะนัดพบปะกันเถียงนั้นได้ที่ตรงไหนของบ้าน มีใครนึกเดาถูกบ้างใหม่ว่าเรานัดกันปริศน์เปรมกันอย่างทุกทีๆ ในห้องน้ำ? ก็ห้องที่อยู่ข้างกระไดชั้นล่างนะแหละ ก็ห้องน้ำที่ผมเผลอเข้าไปเห็นทรวงเธอล่อนจ้อนเป็นหนแรกนะแหละ เธอเข้าประตูปิดลงกลอนแล้วก็เปิดหน้าต่างรับผมเข้าไปเครื่องรองรับในวิมานห้องนี้ของเรามีแต่โถ่งมังกรสองลูก อ่างอาบน้ำ พรหมแคบๆ บนพื้นห้อง กับอีกอย่างเดียวกันก็คือฝาโกชักโครก เราตกลงกันว่าจะนัดพบกันตามประสาซากเช่นนั้นเพียงเดือนละหนเท่านั้น”⁶²

⁶² อุษณา เพ็ญธรรม (นามแฝง), เรื่องของจันดารา (กรุงเทพฯ: แพร่สำนักพิมพ์, 2542), 342-343.

ควรกล่าวเพิ่มเติมอีกด้วยว่าจากบริบททางประวัติศาสตร์ปลายทศวรรษ 2480 ดูเหมือนช่วงเวลานั้นอุปกรณ์เครื่องใช้ในครัวเรือนอย่างโถงได้กลายเป็นสิ่งแพร่หลายทั่วไปมากขึ้นในสังคมไทย ปีพุทธศักราช 2486 มีการตั้งโรงงาน “เก้าอี้ไถ” เพื่อเริ่มผลิตโถงลายมังกรขึ้นเป็นครั้งแรกและเป็น “โถงเคลือบ”⁶³ กระแสความนิยมใช้โถงในครัวเรือนช่วงปลายทศวรรษ 2480 จนถึงทศวรรษ 2490 ทำให้เมื่อความรู้สึกทางกามารมณ์ครมครันขึ้นมา โถงในฐานะอุปกรณ์ช่วยประกอบภารกิจย่อมมีพื้นที่ทางเลือกหนึ่งอันน่าตื่นเต้นและกลายเป็นแฟนตาซีใน “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ”

หากมองเชิงสัญลักษณ์โถงสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมแบบโลกตะวันออก เนื่องจากในโลกตะวันตกนั้น มิได้ใช้โถงอย่างแพร่หลายเฉกเช่นฝั่งทวีปเอเชีย กรณี*สงครามพิงโถง* น่าสนใจในแง่ที่ว่านำเอาโถงมาเป็นสัญลักษณ์เชื่อมโยงกับบริบทภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง แต่ภาพจำเกี่ยวกับสมรภูมียังคงอวลกรุ่น การพิงโถงให้ความรู้สึกทำนองไม่มีทางหนีอีกต่อไปจำเป็นต้องตั้งหลักเพื่อจะรับมือกับสงครามเมื่อหนีไม่ได้ก็ต้องสู้อย่างถึงที่สุด และในสงครามทางกามารมณ์การต่อสู้ด้วยลักษณะพิงบางอย่างตั้งรับย่อมออกอรรถรสเร้าอารมณ์รูปแบบหนึ่ง

ค่อนข้างเป็นไปได้สูงที่ *สงครามพิงโถง* อาจมีอยู่ด้วยกันหลายสำนวนและอาจจะหลายผู้เขียน น่าเสียดายยิ่งผู้เขียนบทความสามารถตามหาและค้นพบหลักฐานขั้นต้นได้เพียงสำนวนเดียว จึงไม่มี

⁶³ สมหญิง จรรยา, *การผลิตโถงมังกรกับความสัมพันธ์ในชุมชน* (สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, ภาควิชามานุษยวิทยา คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2537), 11-12.

วรรณกรรมชื่อเดียวกันในน้ำเสียงอื่นๆ มาเทียบเคียงเลย สำหรับ *สงครามพิงอวี่* ซึ่งยกมาวิเคราะห์ในบทความนี้เป็นสำนวนของผู้ใช้นามแฝง “ชอบสนุก” ปรากฏผลงาน “วรรณกรรมเฉาะแฉะ” หรือ “หนังสือปกขาว” ช่วงทศวรรษ 2490 ภายใต้นามนี้จำนวนมาก แทบจะว่าในบรรดานักเขียนท่านองนี้ “ชอบสนุก” ดูเหมือนจะมีบทบาทสำคัญต่อการนำเสนอเรื่องราวพฤติกรรมร่วมเพศยิ่งกว่านามแฝงอื่นตามที่ได้สำรวจรายชื่อผลงานของ “ชอบสนุก” ซึ่งยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบันก็อย่างเช่น *ก่ำกั้น* (ต.ค. 2492), *หั้นแหลก* (ต.ค. 2492), *แสงโสมเริงรัก*, *อีหนูสู้ตาย*, *ทรมารวัยกับจิ๊กโก๋*, *พล่าพรหมจรรย์*, *หล่อนบ้าผู้ชาย*, *นางแสนกล*, *สวรรณคัมพูก* และ *เสน่ห์หาอาลัย* เป็นต้น

พิจารณาหลักฐานเท่าที่มีอยู่พบว่าลักษณะงานเขียนของ “ชอบสนุก” เป็นเนื้อหาแบบจบภายในเล่มเดียว โครงเรื่องหลักเป็นไปตาม “วรรณกรรมเฉาะแฉะ” ร่วมสมัยเดียวกันคือจะเล่าทำนองสาวสวยชนชั้นกลางมีการศึกษา กลับต้องเสียที่เสียท่าถูกชนชั้นล่างอย่างคนสวนหรือคนขับรถร่วมเพศด้วยอย่างถึงพริกถึงขิง จนที่สุดเธอพึงพอใจแล้วเกิดมีความปรารถนาเสียเองอย่างเหิมหื่น กลายเป็นผู้หญิงเสพติดเพศสอตนตัวไม่ขึ้น หรือเรื่องเล่าทำนองคุณผู้ชายเจ้าของบ้านร่วมเพศกับสาวคนใช้ ซึ่งมักจะมีที่เด็ดเพศสมมากกว่าภรรยาของตน เป็นต้น ขณะตัวละครเอกในงานเขียน “ชอบสนุก” มักเป็นชนชั้นกลางประกอบอาชีพการงานมั่นคง มีหน้าตาทางสังคม และได้ขัดสนทางการเงินแต่กลับรู้สึกเบื่อหน่ายชีวิตประจำวันตามสถานะของตนเลยคิดหาทางออกด้วยการแสวงหาความสุขทางเพศรูปแบบต่างๆ

สงครามพิงโอง ผลงานของ “ชอบสนุก”⁶⁴ เป็นเรื่องราวของสรจักร ข้าราชการชั้นเอกในกระทรวงแห่งหนึ่งและเอมอรภรรยาสาว ผู้เป็น อาจารย์ชั้นโทในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เปิดเรื่องขึ้นมาในวันเสาร์ อาศัยจากที่บ้านของทั้งสองแถวลาดพร้าว สรจักรได้ร่วมเพศกับเอมอรในห้องนอน โดยเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองมีกิจกรรมทางเพศกันตอนกลางวัน ปรากฏว่า ล้นทม เด็กรับใช้หน้าตาค่อนข้างขี้เหร่วัย 15 ปีซึ่งเอมอรหามาด้วยตัวเอง ได้เข้ามาในห้องนอนเพื่อจะเชิญทั้งสองไปรับประทานอาหารกลางวัน เธอจึงเห็นพฤติกรรมร่วมเพศของสองสามีภรรยา ล้นทมลอบแอบดู เมื่อสองสามีภรรยาไปร่วมเพศกันต่อในห้องน้ำและกิจกรรมเกิดขึ้นในอ่างอาบน้ำ ล้นทมก็ตามไปดูต่อด้วยความอยากรู้อยากเห็น บังเอิญ สรจักรมองเห็นล้นทม เขาจึงเกิดอารมณ์อยากจะร่วมเพศกับสาวใช้อีก คน ขณะสองสามีภรรยากำลังเสพสมในอ่างอาบน้ำ มีเหตุให้สรจักรไข น้ำออกและต้องการจะเปิดน้ำใส่อ่างใหม่เพื่อดำเนินกิจกรรมทางเพศต่อไป แต่น้ำประปาไม่ไหล สองสามีภรรยาเลยไปอาบน้ำจากโถ้วพร้อมกับร่วมเพศกันด้วยท่าพิงโองในวันอาทิตย์หลังจากสรจักรขับรถไปส่งเอมอร เพื่อเป็นผู้บรรยายเรื่อง “มารยาทของเด็กวัยรุ่น” ณ หอประชุมแห่งหนึ่ง แล้ว เขาบอกภรรยาว่าจะไปธุระต่อ แต่แล้วธุระของเขาคือการกลับมา บ้านและอาศัยช่วงเวลาภรรยาไม่อยู่ร่วมเพศกับสาวใช้ ล้นทมพึงเสียสาวเป็นครั้งแรก เมื่อสรจักรขอร่วมเพศเป็นครั้งที่ 2 เธอขอให้สรจักรกระทำกับเธอเหมือนที่กระทำกับเอมอร นั่นคือร่วมเพศกันด้วยท่าพิงโอง นางแหว แม่ครัวผิวขาวท้วมหน้าตาดีวัย 40 เศษมาเห็นเข้าแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมา เนื่องจากนายชั้นสามีของเธอซึ่งเป็นคนสวนไม่ค่อยอยู่บ้าน สัปดาหืต่อมาเอมอรถูกส่งไปตรวจราชการแทนผู้ใหญ่ที่ต่าง

⁶⁴ ผู้เขียนบทความขอขอบคุณพันธุจิต สร้อยเพชร สำหรับการอนุญาตให้อ่านหนังสือเล่มนี้ ช่วงปลายปีพุทธศักราช 2557

จังหวัด 5 วัน ครั้นเมื่อภรรยาไม่อยู่ สรจักรก็ร่วมเพศกับล้นทมเสมอ จนนางแหวทนต์ไปไม่ไหวเลยออกอุบายซื้อตัวหนึ่งแล้วให้ล้นทมไปดูแลตน จากนั้นแม่ครัววัย 40 ได้นุ่งกระโจมอกเข้าไปพุดคุยกับสรจักร ทำที่ว่ากระโจมอกหลุดเพื่อปลุกกำหนดของเจ้านาย ทั้งสองร่วมเพศกันถึงสองหน สรจักรติดใจในลีลานางแหวมากกว่าภรรยาของตน เพราะแม่ครัวเป็นฝ่ายกระทำให้เขาด้วย ผิดกับเอมอรที่ให้เขากระทำอยู่ฝ่ายเดียว ชายหนุ่มพานางแหวไปร่วมเพศกันอีกรอบด้วยท่าพิงโองใส่ข้าวสาร ต่อมาเมื่อเอมอรกลับจากต่างจังหวัด เธอก็ร่วมเพศกับสามีทันที ระหว่างนั้นสรจักรนึกขึ้นได้ว่าเขามีประชุม จึงบอกแก่ภรรยาว่าขอตัวไปประชุมก่อน เอมอรนอนแก้ผ้าค้างเตียงอยู่บนเตียง บังเอิญนายชั้นคนสวนมาเห็นเกิดอารมณ์ขึ้นมาเลยเข้าไปร่วมเพศกับนายสาว ถึงแม้ตอนแรกเอมอรจะขัดขึ้น แต่ในที่สุดก็เคลิ้มตามและรู้สึกว่าการที่นายชั้นดีกว่าสามีของเธอ เอมอรเลยขอให้นายชั้นร่วมเพศต่อจนกว่าเธอจะพอใจ ตอนท้ายเรื่องสรุปว่าสมาชิกภายในบ้านล้วนแล้วแต่ร่วมเพศกันทั้งสิ้น เมื่อสบโอกาสมักเกิดกิจกรรมดังกล่าวขึ้นเสมอ “สงครามพิงโอง” จบเรื่องด้วยคำเชิญชวน ผู้ใดอยากร่วมเพศกับอาจารย์เอมอรให้ไปสมัครงานที่บ้านแถวลาดพร้าว โชคดีอาจเป็นของท่าน⁶⁵

งานเขียนอีกเรื่องที่มีลักษณะไปในทำนองเดียวกันกับ *สงครามพิงโอง* คือเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* ของมะดัน อันเป็นนามแฝงที่ไม่พบบ่อยนัก เท่าที่สำรวจมาพบเพียงหลักฐานชิ้นต้นคือหนังสือเล่มนี้เล่มเดียว มีโครงเรื่องซับซ้อนและตัวละครจำนวนมากกว่า ทั้งยังเป็นเรื่องแสดงถึงลักษณะ “วรรณกรรมเฉาะเฉะ” ชัดเจน เนื่องจากมีฉากมุ่งเน้นเสียงกระแทบขณะร่วมเพศ ดังตอนตัวละครชายประกอบกามกิจกับผู้หญิงสอง

⁶⁵ ขอบสนุก, *สงครามพิงโอง* (ม.ป.ท. , ม.ป.ป.)

คนพร้อมกันโดยสอติใส่อวัยวะเพศกับคนหนึ่งและทำออร์ลเซ็กส์กับอีกคนหนึ่ง มะดันบรยายว่า “จ๊วบ...ฉะฉะๆ ดังสลับกันไป ก่อความเจียนมหาวิทยาลัยให้หญิงสาวทั้งสองเป็นอันมาก” เสียง “จ๊วบ” คือเสียงขณะปากประกบช่องสังวาสในเวลาทำโษษฐกามหรือออร์ลเซ็กส์ ส่วนเสียง “ฉะฉะๆ” ย่อมเกิดจากการที่เครื่องเพศชายหญิงกระทบกันในช่วงที่น้ำกระสันจากโยนีเจ็นอง

เกมรักในห้องน้ำ เริ่มเรื่องจากการที่ตรุณีเจอตุ๊กแกในห้องน้ำแล้วส่งเสียงกรีดร้อง ชาญซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ริมมายังห้องน้ำ แล้วในที่สุด ทั้งสองก็ร่วมเพศกัน โดยชายหนุ่มดันร่างหญิงสาวพึงโอง ไม่เพียงเท่านั้น เขายังอุ้มเธอลงไปในห้องและได้ร่วมเพศกันอีกครั้งในน้ำ เวลา 18.00 น. ของวันเดียวกัน ขณะชาญหลับพักผ่อนในห้องนอนของตน กานดาเพื่อนสาวซึ่งแอบชอบเขามานานแะมาหาที่บ้านและถือวิสาสะเข้ามาในห้องนอน แกล้งดัดเสียงเป็นครุณีพร้อมเอามือปิดตาเขาไว้ ชาญเข้าใจผิดจึงร่วมเพศกับเธออีกคน เสียงกระเส้าจากการเสพสมทำให้สาวใช้วัย 15 อย่างสารภีได้ยินและยืนหน้าแดงด้วยความกระสัน อยู่หน้าห้องจึงออกอุบายร้องเรียกและอ้างว่ามีคนมาตามหากานดาทางฝ่ายกานดาไม่กล้าเดินออกจากห้องเพราะกลัวสารภีเห็น ชายหนุ่มจึงแกล้งใช้ให้สารภีมาเอาขันไปตักน้ำในห้องน้ำ พร้อมกับถือขันออกมาจากห้องนอน ส่งให้สาวใช้แล้วเดินตามไป พอเธอเข้าไปในห้องน้ำ เขาก็รีบเข้าไปด้วยแล้วปิดประตูลงกลอน สาวใช้แกล้งสะกิดเข็มขัดจนผ้าถุงของตัวเองหลุดลงไปกองแทบเท้า ชาญร่วมเพศกับสารภีในห้องน้ำทั้งหมดสองครั้ง จากนั้น พวกมันลงไปในห้องหยอกล้อพร้อมๆ กับล้างเนื้อล้างตัว สาวใช้เกิดอารมณ์ขึ้นมาเลยทำออร์ลเซ็กส์ให้เจ้านายแต่เขาห้ามไว้ เป็นอันว่าภายในหนึ่งวัน ชาญร่วมเพศกับผู้หญิงถึงสามคนซึ่งล้วน

แล้วแต่เป็นสาวบริสุทธิ์ทั้งสิ้น เจ็ดวันต่อมา ในเวลาทุ่มเศษ ชาญไปบ้านของกานดา พ่อแม่เธอไปดูหนึ่งกัน สาวใช้บอกว่ายานหญิงอยู่บนห้องชายหนุ่มย่องขึ้นบันไดไปหา ในห้องมีแสงสลัวๆ ที่เตียงมีมุ้งกางอยู่และมีดสนิทาญถอดเสื้อผ้าพาดไว้บนเตียง มุดเข้าไปในมุ้ง ขึ้นคร่อมร่างหญิงสาวซึ่งเขานึกว่าเป็นกานดา แล้วร่วมเพศหนึ่งหน ชายหนุ่มสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกานดาตัวจริงมาเรียกให้ช่วยเพราะเธอกำลังเกิดอารมณ์ เขาจะร่วมเพศกับกานดา แต่เครื่องเคราไม่ทำงาน หญิงสาวอีกคนซึ่งชาญได้เสพสมผิตัวไปแล้วเห็นเหตุการณ์ จึงเอื้อมมือมาช่วยปลุกเร้า แท้แล้วหญิงสาวผู้นี้คือกรองกาญจน์ น้าสาวของกานดาที่มีอายุไล่เลี่ยกัน กลายเป็นว่าทั้งสามผลัดกันร่วมเพศไปพร้อมๆ กันในคราวเดียว สองวันผ่านไป ชาญเกิดความต้องการทางเพศขึ้นมาอีก เขาคิดว่าในตอนเช้ามืด ตรุณีหรือไม่กี่สาร์ก็จะต้องตื่นมาหุงข้าวจึงหอบมุ้งไปนอนในครัว ตรุณีเป็นคนมาเปิดมุ้ง หลังจากนั้นชายหนุ่มร่วมเพศในท่ายืนกึ่งโค้ง จนถึงจุดสุดยอดพร้อมๆ กับหม้อข้าวเดือดพอดี ภาพดังกล่าวอยู่ในสายตาสาร์ภีซึ่งจ้องมองผ่านรอยแตกข้างฝาประตูครัว สาวใช้วัย 15 กำลังจะไปอาบน้ำ พอเดินผ่านห้องครัวได้ยินเสียงคนซุบซิบกันเลยแอบดู นึกได้ว่าสว่างแล้ว เดี่ยวชาญคงจะไปเข้าห้องน้ำ เธอจึงไปรอที่นั่น และแล้วเมื่อชาญมาถึง เจ้านายหนุ่มกับสาวใช้ร่วมเพศกันจนน้ำในอ่างกระเพื่อมกระฉอก เมื่ออาบน้ำเสร็จขึ้นไปบนห้องนอน เจอตรุณีที่เตียงก็เลยร่วมเพศกันอีกครั้ง ชาญสารภาพต่อหญิงสาวว่าเขาได้ร่วมเพศกับผู้หญิงอื่นอีกสามคน เธอจะโกรธหรือเปล่า ตรุณีบอกไม่เป็นอะไร ตามใจชาญ ชาญจึงร่วมเพศกับเธออีกสองครั้งแทนคำขอบคุณ คืนวันเดียวกันเขาลงมาพบสาร์ภีตามนัดซึ่งยืนรออยู่หน้าห้องน้ำ คราวนี้ เจ้านายหนุ่มชวนสาวใช้ไปในสวนหลังบ้าน เพราะห้องน้ำมืด จะเปิดไฟดีกว่า เกรงคนจะสงสัย คืนข้างแรมแต่ยังพอสว่างด้วยแสงจันทร์ ชาญสั่งให้สาร์ภีถอด

เสื้อผ้า แต่เธอเขินอ้างว่าไม่ใช่ในห้องหับ แล้วหญิงสาวก็นอนหงายบนม้ายาวในสวนภายใต้แสงจันทร์ สารภียังเปลี่ยนมาเป็นผู้อยู่เบื้องบนฝ่ายชายด้วย เธอสนองตอบตามสั่งจนชายหนุ่มถึงกับร้องขึ้นว่าลืลาเหนือกว่าใคร บทสรุปของเรื่องให้เหตุผลว่าหนุ่มสาวเคยร่วมเพศกันมา เมื่อโอกาสเปิดก็ไม่มีอะไรนอกจากแก้ผ้าร่วมเพศกันอีกเท่านั้น แล้วจึงตัดจากไปที่กานดากำลังขึ้นขมอมอยู่บนร่างที่เอนนอนของชาย จนในที่สุดความสุขจากการเสพก็ได้ทะลักออกมาอีกหน

4. เจาะแฉะในบ้านชนชั้นกลาง: พฤติกรรมร่วมเพศ ชนชั้น และพื้นที่แห่งปรารณากามารมณ

เห็นได้ว่าพฤติกรรมร่วมเพศของตัวละครล้วนแล้วแต่เกิดในพื้นที่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นห้องนอน ห้องน้ำ ห้องครัว หรือแม้กระทั่งในสวนหลังบ้าน บริเวณพิเศษที่ดูเหมือนงานเขียนทั้งสองเน้นความสนใจเหมือนกันคือห้องน้ำและห้องครัว ในฐานะพื้นที่อันเฝ้าวนชวนให้กามกิจออกกรสชาติกว่าเดิมสำหรับชนชั้นกลางด้วยกัน รวมถึงเป็นพื้นที่ต่อรองอำนาจระหว่างชนชั้นกลางกับชนชั้นล่าง ส่วนการกล่าวถึงห้องนอนนั้นไม่แปลกนัก ด้วยเป็นพื้นที่แห่งกามตามปกติ เพียงแต่วรรณกรรมเจาะแฉะซึ่งมีเป้าหมายนำเสนอแฟนตาซีต่อผู้อ่าน การทำให้ห้องนอนมีความไม่ปกติ อันแสนไม่ธรรมดาจึงเป็นสิ่งที่เร้าความน่าสนใจยิ่งกว่า โดยอาจให้ชนชั้นล่างพลัดหลงล่วงล้ำสู่ห้องนอนของชนชั้นกลาง กลายเป็นที่มาของลี้ลาวิถิตารต่างๆ ซึ่งเปลี่ยนบรรยากาศในห้องนอนมิให้จำเจ

ก่อนจะกล่าวถึงพฤติกรรมร่วมเพศในพื้นที่บ้านชนชั้นกลาง จำเป็นต้องอธิบายถึงลักษณะกลุ่มคนที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นชนชั้นกลาง พอสังเขป ใน *สงครามพิงโอง* ของ ซอบสลุก และ *เกมรักในห้องน้ำ* ของ มะดัน สามารถจำแนกตัวละครได้ออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ ชนชั้นกลาง ได้แก่ สรจักรและเอมอรเป็นข้าราชการทำงานใช้ความรู้ความสามารถในองค์กรสำคัญ ขณะที่ชาญ ตรุณี กานดา และกรองกาญจน์ คือหนุ่มสาวผู้มีอันจะกิน ส่วนอีกกลุ่มคือชนชั้นล่าง ได้แก่ ลั่นทม สาวใช้นางแว แม่ครัว นายชั้น คนสวน ซึ่งทำงานด้วยการออกแรงในบ้านของสรจักรและเอมอร รวมถึงสารภี สาวใช้ในบ้านของชาญ กลุ่มคนเหล่านี้มักมีพื้นเพมาจากต่างจังหวัดและเริ่มเข้ามาทำงานในเมืองหลวงภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

คำว่า “ชนชั้นกลาง” ดูเหมือนจะยังเป็นที่ถกเถียงกันในแวดวงวิชาการว่าแท้แล้วคือคนกลุ่มใดกันแน่ ธเนศ วงศ์ยานนาวาเสนอตามแนวคิดของเยอร์เกน คอคก้า (Jurgen Kocka) นักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมันว่าสถาบันครอบครัวเป็นปัจจัยในการเกิดขึ้นของชนชั้นกลางที่น่าสนใจคือกลุ่มคนเหล่านี้มีความมั่นคงพอที่จะมีคนรับใช้ในบ้าน ไม่ต้องทำงานบ้านงานเรือนและประกอบอาหารด้วยตนเอง⁶⁶ อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงชีวิตทางสังคมและการบริโภคต่างๆ ประจำวันแล้ว ก็พอจะจัดกลุ่มของตัวละครหลักๆ ใน “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ได้ว่าเป็นชนชั้นกลาง กระทั่งเครื่องอุปโภคอันทันสมัยก็ยิ่งพอจะบอกได้ถึงความเป็น

⁶⁶ ธเนศ วงศ์ยานนาวา, “วัฏจักรของทฤษฎีและประวัติศาสตร์ของชนชั้นกลาง: จากการปฏิวัติฝรั่งเศสสู่พฤษภาทมิฬ 19 กันยายน,” *ศึกษา รู้จัก วิพากษ์คนชั้นกลาง: รวมบทความจากการสัมมนาทางวิชาการ, บรรณาธิการโดย นลินี ตันธนิตย์ และ นพชัย แดงดีเลิศ* (กรุงเทพฯ: คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550), 18-19.

ชนชั้นกลางยกตัวอย่างกรณีข้าวของเครื่องใช้ในบ้านของกานดาจากเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* ที่ว่า “เมื่อเข้าไปในห้องจึงพบว่าบนโต๊ะมีสมุดสองเล่มวางอยู่กับปากกาปากกเกอร์ปลอกทองไม่ได้สวมปลอก”⁶⁷ สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมแบบชนชั้นกลางคือให้ข้าวของยี่ห้อมีราคาอย่างปากกาปากกเกอร์ปลอกทอง เป็นต้น

ดูเหมือนว่าวิถีชีวิตชนชั้นกลางในเมืองหลวงช่วงทศวรรษ 2490 วนเวียนอยู่แต่กับความซ้ำซากจนน่าเบื่อหน่าย เนื่องด้วยหน้าที่การงานอันมีเกียรติและความเพียบพร้อมทางวัฒนธรรมบริโภคจากความมั่งคั่งทางการเงิน ความพยายามออกจากชีวิตประจำวันอันจำเจกลายเป็นเป้าหมายหลักของคนกลุ่มนี้ แน่หน่อนว่าการได้ออกไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่างๆ ย่อมเป็นหนทางหนึ่ง แต่สำหรับผู้จำเป็นต้องอยู่ในพื้นที่ของบ้านย่อมพยายามแสวงหาบริเวณอันน่าตื่นเต้นเพื่อผ่อนคลายวิถีแห่งความหน่ายเหียน และวิธีการสำคัญอันจะนำไปสู่โลกหฤหรรษ์ย่อมหนีไม่พ้นพฤติกรรมร่วมเพศ

ตัวละครอย่างสรจักรและเอมอรใน *สงครามพิงอ้อ* รวมถึงชาญตรุณี กานดา และกรองกาญจน์ ใน *เกมรักในห้องน้ำ* คือลักษณะชนชั้นกลางผู้มีหน้าที่การงานดีและมีเกียรติยศทางสังคม หากในพื้นที่ของบ้านแล้ว ตัวละครทั้งหลายไม่อาจหลุดพ้นไปจากแรงปรารถนาเชิงกามารมณ์ ทั้งยังประกอบกิจกรรมร่วมเพศที่ไม่เป็นไปตามศีลธรรมอันดีเท่าใดนัก วิถีชีวิตชนชั้นกลางตกอยู่ภายใต้แบบแผนค่านิยมดั้งเดิม หากจิตใจส่วนลึกแล้วย่อมต้องการละเมิดต่อสิ่งที่ล้อมกรอบอยู่นั้นเป็นแผนตาที่สำคัญที่ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” พยายามนำเสนอต่อผู้อ่าน งานเขียนประเภท

⁶⁷ มะดัน, *เกมรักในห้องน้ำ* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 46.

นี้ประหนึ่งพื้นที่แห่งจินตนาการเพื่อปลดปล่อยตนเอง แต่ก็อาศัยมูลความจริงซึ่งเกิดขึ้นในสังคมเช่นกัน เพราะยังจินตนาการนั้นมีความสมจริงเท่าไรก็ย่อมปลูกเราอารมณ์ร่วมได้มากเท่านั้น ดังกรณีของสรจักร ชำราชการหนุ่มซึ่งสังคมนอกบ้านมองอย่างชื่นชม เขาเป็นต้นแบบสามีที่ดีในสายตาคนทั่วไป หากในพื้นที่บ้านแล้วเขาคือผู้ขายกระหายเห็นทางการมรดกอย่างไม่บันยะบันยัง ขณะเฮอร์เป็นอาจารย์วิทยาลัยผู้บรรยายเรื่อง “มารยาทของเด็กวัยรุ่น” อันดูเหมือนจะเป็นภาพลักษณ์แสนดี หากลึกลงไปในหัวอก เธอเองยังมีความต้องการทางเพศสูง และเมื่อสัญญาชดเชยชอนเร้นของเธอได้ถูกปลูกเราขึ้นมาแล้ว ก็มิพักต้องเอ่ยถึงมารยาทอันใดอีก เพราะพฤติกรรมรวมเพศไม่ได้มีแบบแผนอะไรนอกจากการเร่งเราไปให้ถึงจุดสุดยอด

จากเรื่องเดียวกัน ตัวละครอย่างล้นทมถูกเฮอร์เลือกให้เธอมาเป็นสาวใช้ในบ้านเพราะ “เด็กสาววัย 15 ปี ผิวดำ หน้าอก ตาโต จมูก รื่น ค่อนข้างขี้เหร่”⁶⁸ ทั้งนี้เพื่อจะได้ไม่เป็นพิษเป็นภัย ล้นทมไม่ต่างไปจากสาวบ้านนอกทั้งหลายที่ถูกวาดภาพให้ใสซื่อ ไร้เดียงสา และถึงแม้สาวใช้จากบ้านนอกจะเป็นคนขี้เหร่แต่เธอกลับชอนของดีเอาไว้มากได้ร่วมผ้า ครั้นเมื่อได้เปิดเผยเรือนร่างล่อนจ้อนเปล่าเปลือยต่อหน้าคุณผู้ชายของบ้านแล้ว สรจักรถึงกับรำพึงว่า “อา... ถึงแม้ว่าหน้าตาของหล่อนจะขี้เหร่แต่ของสงวนของหล่อนนั้น ข้างดงมยวนตาเสียยิ่งนัก”⁶⁹ อีกตัวละครคือนางแววเป็นหญิงวัยกลางคน เฮอร์เลือกเธอมาเป็นแม่ครัวด้วยเหตุผลว่า “...หญิงผู้นี้มีสามีแล้ว และยังสามารถทำหน้าที่

⁶⁸ ขอบสนุก, *สงครามพิงโอง* (ม.ป.ท., ม.ป.ป.), 3.

⁶⁹ เรื่องเดียวกัน, 44.

ขับรถ และรักษาบริเวณบ้านให้น้ำอยู่สวยงามได้อีกด้วย”⁷⁰ การเลือกแม่ครัวและสาวใช้สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติแบบชนชั้นกลางของเอมอร์ เธอคิดว่าการเลือกชนชั้นล่างให้มาทำงานในบ้านจะต้องเลือกคนมีคุณสมบัติไม่น่าจะพึงประสงค์ในสายตาผู้เป็นสามีเพื่อป้องกันการลอบร่วมเพศกัน หากทุกคนที่เอมอร์คัดสรรมาแล้วกลายเป็นผู้ปลุกเร้าการมณีนให้กับสามีของเธอจนนำไปสู่การก่อกวนใจถึงอกถึงใจทั้งสิ้นส่วนนายชั้น ตัวละครที่พึงปรากฏตัวในตอนท้าย แต่กลับเป็นคนทำให้เอมอร์ได้เปิดเปลี่ยนอารมณ์ของเธอจนหลงลืมกรอบคิดแบบชนชั้นกลางยอมร่วมเพศกับคนสวนเพราะติดใจในลีลาดิบเถื่อนซึ่งให้เพศรสเหนือกว่าชายชนชั้นเดียวกันอย่างจริงจัง

กรณีของเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* หาได้ผิดแผกแตกต่างออกไป ตัวละครอย่างสารภี สาวใช้วัย 15 (เท่ากับลิ้นทม เพียงแต่หน้าตาสวยกว่า) อยู่ในสถานะชนชั้นล่าง แต่ด้วยลีลาทางกามกิจโดดเด่นกว่าหญิงชนชั้นกลางอื่นๆ ในเรื่อง ทำให้ชาวนายชนชั้นกลางเจ้าของบ้านติดใจจนต้องนัดพบเพื่อร่วมเพศกับเธออยู่มิวาย โครงเรื่องหลักเหล่านี้สอดคล้องกับแนวคิดและความเข้าใจแบบชนชั้นกลางที่มองว่าชนชั้นล่างคือกลุ่มคนที่ไม่สามารถควบคุมเรื่องเพศของตนเองได้ ขาดความยับยั้งชั่งใจ และมักแสดงออกเรื่องเพศก้าวร้าวรุนแรง⁷¹ นั่นเป็นเพราะมิได้ผ่านการกล่อมเกลางานศีลธรรม ประเด็นเหล่านี้ยังมีปรากฏให้เห็นผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่มีได้นำเสนอเรื่องเพศและการมณีนโจ่งแจ้งมากมาย

⁷⁰ เรื่องเดียวกัน, 2.

⁷¹ ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, *หนังสือโป๊ตลาดล่าง: ความรู้ มายาคติ และจินตนาการในเรื่องเพศ* (กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้างสุขภาวะผู้หญิง, 2551), 34.

ไม่ว่าจะเป็นนิยายประโลมโลกหรือวรรณกรรมชั้นดี แต่กระนั้น สิ่ง
“วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” พยายามนำเสนอในทางกลับกัน คือการแย้งว่า
สำหรับชนชั้นกลางเองแม้จะเคยผ่านการอบรมขัดเกลาทางศีลธรรมให้
รู้จักควบคุมตนในเรื่องเพศ แต่ในพื้นที่รโหฐานอย่างบ้านแล้ว คนกลุ่มนี้
กลับแสดงออกถึงแรงปรารถนาและความกระสันต่อเพศรสเช่นกัน

แน่นอนว่า กรณีทำนองชนชั้นกลางชายมีพฤติกรรมร่วมเพศกับ
ชนชั้นล่างหญิงย่อมมิใช่เรื่องแปลกต่อสังคมแบบปิตาธิปไตยซึ่งระบบ
ผิวเดียวหลายเมียเอื้ออำนวยให้เกิดขึ้นมายาวนาน เดิมทีลักษณะอย่าง
ว่าในสังคมไทยมักเกี่ยวพันกับชายชนชั้นสูง ครั้นเมื่อปรากฏกระแสวิถี
ชนชั้นกลางสมาทานต่อแนวคิดผิวเดียวเมียเดียวช่วงปลายทศวรรษ
2450 เป็นต้นมา จวบจนช่วงทศวรรษ 2470 ที่กฎหมายมีบทบาทสำคัญ
ต่อหลักการมีภรรยาเพียงคนเดียว⁷² ค่านิยมทำนองนี้จึงกลายเป็น
แบบแผนของชนชั้นกลางเรื่อยมากระทั่งช่วงทศวรรษ 2490 อย่างไร
ก็ตาม ถึงแม้ชายชนชั้นกลางส่วนใหญ่จะแสดงตนต่อสังคมว่าพวกเขา
มีเมียเพียงแค่มิคนเดียวโดยเอาอย่างชาวตะวันตก มิได้มีเมียน้อยจำนวน
มากแจกเช่นชนชั้นสูงในสังคมสยามดั้งเดิม แต่นั่นมิได้หมายความว่า
พวกเขาจะร่วมเพศกับผู้หญิงเพียงคนเดียว กลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่
ผู้ชายเลื่องการมี “เมียน้อย” แล้วไปมี “เมียลับ” แทน⁷³ ถ้าในสังคม

⁷² เริ่มจากพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะผัวเมีย
พุทธศักราช 2473 ไปสู่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพที่ 5 ว่าด้วยเรื่อง
ครอบครัว ฉบับปีพุทธศักราช 2478 ดูเพิ่มเติมที่ สุรเชษฐ์ สุขลากิจ, “ผัวเดียวเมีย
เดียว” ในสังคมไทยสมัยใหม่จากทศวรรษ 2410 ถึงทศวรรษ 2480,” (วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556)

⁷³ ดูเพิ่มเติมที่ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, “โคลนติดล้อ บท
10 การค้าหญิงสาว,” ใน *ลัทธิเอาอย่าง* (กรุงเทพฯ: ธรรมบรรณาการ, 2516), 97.

ปิตาธิปไตยแบบเก่า ชนชั้นสูงมีเมียน้อยในครอบครอง อันเป็นสิ่งที่ชนชั้นกลางไม่พึงประสงค์รวมถึงวิพากษ์วิจารณ์แล้ว พอล่วงเข้าสู่สมัยประชาธิปไตยที่ระบบผัวเดียวเมียเดียวเป็นแบบแผนสำคัญทางสังคม ชนชั้นกลางเองซึ่งเป็นตัวแทนแห่งระบบดังกล่าวก็แอบมีเมียลับปกปิดซ่อนเร้นอยู่มากมายเช่นกัน “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ทำหน้าที่เปิดเปลือยและนำเสนอประเด็นส่วนนี้ไว้อย่างน่าสนใจ รวากับว่าขณะแสดงภาพแฟนตาซีทางkamikajiให้ชนชั้นกลางจินตนาการคล้อยตาม อีกด้านหนึ่งยังล้อเลียนแกมจิกกัดต่อค่านิยมของคนกลุ่มนี้ไปพร้อมกัน

นอกเหนือไปจากนี้ ผู้เขียนบทความใคร่เสนออีกประเด็นหนึ่งอันชวนครุ่นคิด กล่าวคือ ยุคก่อนหน้าประชาธิปไตยนั้น การที่ชายชนชั้นสูงได้ร่วมเพศกับหญิงอื่นนอกการสมรสแล้ว ส่วนใหญ่มักจะต้องรับผิดชอบต่อในฐานะเมียน้อย เนื่องจากค่านิยมการร่วมเพศเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์แบบผัวเมีย ทว่าสำหรับชนชั้นกลางภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง พุทธศักราช 2475 เมื่อผู้ชายไปร่วมเพศกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่คู่ครองตามกฎหมาย ก็อาจปฏิเสธความรับผิดชอบเลี้ยงดูได้ เพราะเกิดแนวคิดการร่วมเพศได้ถูกแยกออกจากความสัมพันธ์แบบผัวเมียแล้วรวากับชายหญิงมีอิสระโดยไม่จำเป็นต้องผูกมัดkamikajiด้วยสถานะการแต่งงาน ลักษณะแบบนี้ปรากฏในวรรณกรรมเฉาะเฉาะหลายต่อหลายเรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่นำเสนอพฤติกรรมร่วมเพศนอกกรอบและนอกพื้นที่บ้าน ทำนองว่าถึงจุดสุดยอดแล้วแยกย้าย หลังน้ำkamikajiแล้วแยกทาง แต่สำหรับเรื่อง สงครามพิงอ่อง และ เกมรักในห้องน้ำ น่าสนใจในแง่ที่ว่า เป็นความสัมพันธ์ทางเพศในพื้นที่บ้าน ถึงแม้จะมีได้เป็นไปตามหลักผัวเดียวเมียเดียวหรือกรอบแห่งการสมรส แต่เมียลับก็ยอมหาใช่เรื่องลับ เพราะการอยู่ในบ้านเดียวกัน ต่อให้ปกปิดอย่างไรก็ดูเหมือนจะไม่แนบ

เนียนนัก งานเขียนแบบนี้จึงมักเสนอทางออกไปในทำนองพฤติกรรมร่วมเพศมานานจนที่นั่นคือ ผลัดกันร่วมเพศ หรือร่วมเพศไปพร้อมกันเลย โดยตัวละครชายเชื่อมั่นว่าพละกำลังและลีลาของตนเองจะทำให้ผู้หญิงทุกคนทุกชนชั้นตกใจจนปรองดองอยู่ร่วมกันได้ในบ้านหลังเดียวกัน

อีกลักษณะหนึ่ง คือการที่หญิงชนชั้นกลางร่วมเพศกับชายชนชั้นล่างแล้วรู้สึกพึงพอใจในลีลาทางเพศเหนือกว่าชายชนชั้นกลาง ตามเนื้อหาซึ่งพบบ่อยใน “วรรณกรรมเฉาะและ” ตัวละครชนชั้นกลางหญิงอาจขัดขึ้นในตอนแรก แต่เมื่อถูกเล่าโลมเสพสมอย่างรุนแรงดิบเถื่อนจากชายชนชั้นล่างจนชวนให้นึกเปรียบเทียบกับชายชนชั้นเดียวกันแล้ว ตัวละครหญิงเหล่านั้นมักยินยอมร่วมมีอภายหลังด้วยความตกใจ ในงานเขียนบางเรื่องฝ่ายหญิงถึงขั้นแสดงความปรารถนาและเป็นผู้นำทางเพศให้กับฝ่ายชายเลยทีเดียว (เช่น ขอขึ้นคร่อมข่มให้ตัวละครชายเอง) นับได้ว่าชายชนชั้นล่างเป็นผู้เปลี่ยนให้หญิงชนชั้นกลางซึ่งอยู่ในกรอบค่านิยมดีงามทางสังคมโดยไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องเพศนอกสมรส กลายมาเป็นคนสนใจและตกใจในเพศรสจนหลงลืมสิ่งที่เคยยึดมั่นต่างๆ ไปโดยปริยาย กรณีอาจารย์เอมอรกับนายขึ้นคนสวนจากเรื่อง *สงครามพึงโง่* คือเครื่องยืนยันประเด็นนี้ได้เป็นอย่างดี หญิงชนชั้นกลางถึงกับครางออกมาหลังจากเครื่องเพศของเธอลงน้ำกระแสนอกมาติดๆ กันถึง 3 คน เพราะถูกเครื่องเพศฝ่ายชายกระแทก “อา...ทำไมหนอ ขึ้นจึงทำให้เธอมีความสุขได้ถึงเพียงนี้ สรจักรผู้เป็นพวกก็ปรนสวาทเธอเก่งไม่น้อย แต่ก็ เป็นรองชายคนใช้อีกมากนัก”⁷⁴ ทั้งที่ในตอนแรกซึ่งคนสวนมาสวมรอยเป็นสามี อาจารย์สาวร้องด่าเขาอย่างเดียดฉันท “ว้าย...ตายแล้ว...แก...

⁷⁴ ขอบสนุก, *สงครามพึงโง่*, 104.

ปล่อยขึ้นนะ ทำไมถึงเลวอย่างนี้...”⁷⁵ แต่แล้วก็เสียงอ่อนลงเมื่อเครื่องเทศขนาดมหึมาลวงล้าสู่ร่างกายเธอ

เรื่องทำนองดังกล่าวอาจดูไม่แปลกนักต่อสายตาปัจจุบัน หากในช่วงทศวรรษ 2490 แล้วการให้ผู้หญิงแสดงออกว่าติดใจเรื่องเพศคงนับเป็นการละเมิดกรอบทางสังคมค่อนข้างรุนแรงทีเดียว แต่แล้วผู้หญิงลักษณะเจกเช่นอาจารย์เฮอร์มีตัวตนจริงในสังคมไทยมาก่อนหน้าทศวรรษ 2490 เสียว ศรีเสวกหรือเจ้าของนามปากกา “อรวรรณ” เล่าถึงการทำให้นางเอกชีวิตทางเพศของผู้หญิงหลายคนมาเขียนเป็นนิยายสิบสตางค์นับแต่ทศวรรษ 2470 โดยเฉพาะภายใต้นามแฝง “เรื่องฤทธิ์” มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งเลียวพาตึงถึงคุณนายผู้ลอบเสพสมกับคนสวนจากบุรีรัมย์และคนขับรถ⁷⁶ แต่ถึงกระนั้น สิ่งทีนิยายสิบสตางค์มีอาจทำได้ อย่าง “วรรณกรรมเจาะและ” คือการเอ่ยถึงเรื่องนี้ด้วยถ้อยคำตรงไปตรงมาโดยมิต้องอำพราง “สาร” ที่ผู้อ่านได้รับจึงชัดเจนและหนักหน่วงกว่า

ตามบริบทสังคมไทยทศวรรษ 2490 การที่ชายชนชั้นล่างได้ร่วมเพศกับหญิงชนชั้นกลางอาจเป็นสิ่งค่อนข้างห่างไกลความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน แม้ว่าจะเป็นยุคที่บอกว่าปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย ทุกคนเสมอภาคเท่าเทียมหากสำนักทางชนชั้นยังคงเหนียวแน่น แม้จะดูเหมือนเป็นแฟนตาซี ก็มิอาจปฏิเสธได้เลยว่าเรื่องราวแบบนี้ไม่มีอยู่จริง แน่ละ ปรากฏหลายกรณีทีผู้หญิงสถานะสูงกว่าลดตัวลงมาเสพสมกับผู้ชายสถานะต่ำกว่าซึ่งมักจะไม่นับถูกตราหน้าว่า

⁷⁵ เรื่องเดียวกัน, 99.

⁷⁶ อรวรรณ (นามแฝง), *สุเมื่องเสือ* (กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น, 2519), 14-17.

“หญิงชั่ว” ผู้ประพาศิตศีลธรรมอันดี ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงมักเป็นฝ่ายเริ่มเอง สำหรับจินตนาการสำคัญที่ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” เสนอไว้ด้วยคือชายชนชั้นล่างจะสามารถเข้าถึงเรือนร่างและร่วมเพศกับหญิงชนชั้นกลางได้นั้น จะต้องอาศัยการขวยโอกาสหรือความเจ้าเล่ห์เพทุบาย โดยสิ่งที่จะทำให้พวกเธอยินยอมเกลือกกลั้วกับชนชั้นที่ต่ำกว่าย่อมมีพันสื่ลากามกิจเด็ดขาดและเครื่องเพศขนาดมหึมา

ในเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* เปิดเผยพฤติกรรมร่วมเพศชวนให้ตื่นเต้น นั่นคือกามกิจระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงสองคนไปพร้อมๆ กัน เห็นได้จากตอนชาญร่วมเพศกับกรองกาญจน์ผู้เป็นน้ำสาว ขณะเดียวกันก็ทำออร์ลเซ็กส์ให้กับกานดาผู้เป็นหลานสาว เหล่านี้ล้วนเป็นการถ่ายทอดแฟนตาซีที่พ้นไปจากกรอบของระบบผิวเดียวเมียวเดียวแบบชนชั้นกลาง ตัวละครอย่างชาญผู้ตั้งใจจะมีเมียพร้อมกันถึงสี่คนเป็นภาพแทนสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะชายชนชั้นกลางที่ไม่ยึดโยงอยู่กับความเป็นคู่รักหรือสามีที่ดี ตรงกันข้ามกลับนิยมแสวงหาความรื่นรมย์ทางกามารมณ์ด้วยกิจกรรมทางเพศเสมอเมื่อสบโอกาส มุ่งหมายเสพสมเพศรสแบบเสรีจากผู้หญิงหลายคน ไม่ว่าจะเป็นคู่รักหรือภรรยาของตนเอง สาวใช้ รวมถึงแม่ครัว ตัวละครชายแบบนี้แสดงออกถึงความเป็น “ชายชาญ” ที่สามารถเล้าโลมให้ผู้หญิงเกิดแรงปรารถนาและความกระสัน พร้อมทั้งตอบสนองและกำราบพวกเธอด้วยลีลาร่วมเพศทั้งแบบถึงพริกถึงขิงและแบบวิตถารจนทำให้ผู้หญิงติดใจ แม้ตอนแรกพวกเธออาจจะพยายามขัดขืน แต่ท้ายที่สุดเมื่อถูกกระตุ้นด้วยเครื่องเพศฝ่ายชายซึ่งเนื้อเรื่องมักบรรยายให้เห็นภาพพจน์ความใหญ่ยาวกว่าปกติ ตัวละครหญิงทั้งหลายก็ยินดีให้ชายหนุ่มตักดวงสวาทได้ตามใจ ทั้งยังมีการร้องขอให้ตัวละครชายร่วมเพศกับเธออีกหลายครั้ง ความภาคภูมิใจสำหรับชายชนชั้นกลาง

ลักษณะนี้คือผู้หญิงให้การยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญซ้ำของทางภารกิจ ซึ่งสร้างความพึงพอใจให้กับเธอ

ผู้เขียนบทความกล่าวไปแล้วว่า บ้านชนชั้นกลางเป็นฉากสำคัญ ของพฤติกรรมร่วมเพศในวรรณกรรมเฉาะและ พื้นที่ใช้สอยในบ้านกลุ่ม คนเหล่านี้ย่อมมีอยู่หลายบริเวณ โดยจะแจกแจงในแต่ละส่วนต่อไปนี้

การร่วมเพศในห้องนอน คือเรื่องปกติสำหรับบ้านชนชั้นกลาง บริเวณดังกล่าวเป็นสัญลักษณ์ “เพศสัมพันธ์” ระหว่างเพศชายเพศหญิง มายาวนาน ห้องนอนยึดโยงเกี่ยวกับการพักผ่อน “นอนหลับ” ขณะเดียวกันก็มีนัยยะถึงการ “หลับนอน” อุปกรณ์สำคัญประจำห้องย่อมไม่ พ้นไปจากเตียง เมื่อคนอยู่ในพื้นที่นี้จึงเป็นการอยู่บนเตียงเสียส่วนใหญ่ โดยเฉพาะหากผู้ชายและผู้หญิงอยู่ร่วมกันในห้องแล้ว กิจกรรมบนเตียง ย่อมเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงมิได้ ไม่แปลกเลยที่ห้องนอนจะปรากฏอยู่ใน วรรณกรรมทั้งหลายในกรณีที่ตัวละครมีความสัมพันธ์กัน ประหนึ่งเรื่อง ธรรมชาติอันเป็นที่รู้กันทั่วไป แต่ใน “วรรณกรรมเฉาะและ” นั้น เพื่อที่จะ ทำให้ห้องนอนมีความน่าตื่นเต้นเย้ายวนยิ่งกว่างานเขียนประเภทอื่น ผู้ ประพันธ์มักบรรยายลีลาการให้โลดโผน บางทีก็ถึงขั้นวิตถาร เชกเช่น เรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* ของ มะดัน ฉากร่วมเพศโลดโผนระหว่างตัวละคร ชนชั้นกลางด้วยกันเกิดขึ้นในห้องนอนที่บ้านกานดา ชายเข้าใจผิดว่า หญิงสาวผู้นอนบนเตียงคือกานดาเพื่อนสาวของเขา แต่แล้วกลับกลายเป็นกรองกาญจน์สาวของเธอแทน เพศสัมพันธ์ผิดตัวทำนองนี้ กระตุกอารมณ์พอสมควร แต่ความโลดโผนซึ่งผู้อ่านช่วงทศวรรษ 2490 คาดการณ์ไม่ถึงคือการที่ชายหนึ่งคนร่วมเพศกับผู้หญิงสองคนพร้อมกัน โดยชาญฝึกเน้นเครื่องเพศของเขากับเครื่องเพศของกรองกาญจน์ ขณะเดียวกันก็พุดหน้าตรงเครื่องเพศของกานดาเพื่อใช้ลั่นกระตุ่นต่อม

สวาทให้เธอ ฝ่ายหญิงทั้งสองเองก็ร่วมมือต่อการเร่งเร้ากามารมณ์ “.. [ชาญ]..กระเด้าเสียสุดแรงอย่างเอาเป็นเอาตาย ในที่สุดน้ำ(ค-ย) ก็พุ่งเข้ารู(ห) น้ำสาวของกานดา สองสาวแอ่นตัวแอ่น(ห) คนทั้งสามกอดก่ายกันพลันให้ยู่ไปหมดแล้วกานดาก็เอานิ้วที่มุดเขาคาไว้อย่างนั้นเอง”⁷⁷ ครั้นเมื่อถึงตอนทั้งสามเสร็จสม มะดันบรรยายอีกว่า “(ค-ย)ชาญคารู(ห) ใบน้าเขาฟูอยู่กับ(ห)ของหล่อน น้ำสาวขยันมหลานสาวเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันมากอดชาญไว้นั่น”⁷⁸ ส่วนในเรื่อง สงครามพิงไ่อง ฉากเด็ดในห้องนอนชวนให้ติดตามอย่างใจระทึกได้แก่ ชายชนชั้นล่างระดับคนสวนอย่างนายชื้นได้ล่วงล้ำมาสู่ห้องนอนของหญิงชนชั้นกลางอย่างเอมอรเพื่อแสดงภาพพฤติกรรมร่วมเพศข้ามชนชั้น แม้ที่แรกฝ่ายหญิงจะเข้าใจผิดว่าเป็นสามี แต่เมื่อ “เขากระเด้าพลางคลั่งเคล้นสองเต้างามรุนแรงตามจังหวะที่กระเด้า ทำให้นายสาวเสียวสนุกชะนิดที่บอกแก้ตัวเองว่า (เย้-) กับผัวแท้ๆ ยังไม่ร่อยถึงใจขนาดนี้เลย ทุกครั้งที่เขากระแทก (ค-ย) ลงมา เธอก็ต้องยกกันลอยรับอย่างไม่พลาดจังหวะ”⁷⁹ ด้วยลีลาดิบเถื่อนของชายชนชั้นล่างได้เปลี่ยนห้องนอนให้มีแฟนตาซีทางเพศรสแตกต่างไปจากห้องนอนที่เคยอยู่ร่วมกับชนชั้นเดียวกัน

ปฏิเสธไม่ได้ว่าฉากสำคัญที่สุดของ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ทั้งสองเรื่องคือ ฉากห้องน้ำซึ่งถือเป็นบริเวณเปียกโชกชื้นแฉะ ใน สงครามพิงไ่อง ขณะตัวละครสรวจกรและเอมอรกำลังอาบน้ำในอ่างพร้อมกับสอดใส่อวัยวะเพศระหว่างกัน เหตุการณ์หนึ่งซึ่ง “ชอบสนุก” สอดใส่เข้ามายังเนื้อเรื่องอย่างเหมาะสมคือตอนที่สรวจกรพบว่าน้ำประปาไม่ไหล

⁷⁷ มะดัน, เกมรักในห้องน้ำ, 59-60.

⁷⁸ เรื่องเดียวกัน, 60.

⁷⁹ ชอบสนุก, สงครามพิงไ่อง, 102-103.

แล้วเขาหงุดหงิดมากจนบ่นออกมาว่า “น่ากลัวจะถูกสไตรค์เรื่องน้ำประปาเสียแล้ว”⁸⁰ หากวิเคราะห์บริบททางประวัติศาสตร์ช่วงทศวรรษ 2490 ตามความเห็นและความรู้สึกแบบชนชั้นกลางในเมืองหลวงมองว่าการที่น้ำประปาไม่ไหลเกิดขึ้นจากชนชั้นล่างหรือชาวต่างจังหวัดผู้อพยพเข้ามาจากชนบทหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อหางานทำ นั่นเป็นสาเหตุทำให้พื้นที่กรุงเทพฯ ขาดแคลนน้ำประปาส่งผลให้ชาวกรุงเดือดร้อน สอดคล้องกับคำกล่าวของหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมชว่า “การที่น้ำประปาไม่พอใช้อยู่ในขณะนั้นนั้น เนื่องจากหลังสงครามคราวนี้มีคนอพยพเข้ามาอยู่ในพระนครและธนบุรีกันมากขึ้น และบ้านเมืองก็เจริญตามไปด้วย มีการปลูกบ้านเพิ่มขึ้นทั้งในพระนครและธนบุรี ดังจะเห็นได้จากจำนวนผู้ที่มาขอติดตั้งมิเตอร์ใช้น้ำเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย”⁸¹

เพื่อดำเนินกิจกรรมทางเพศต่อไปหลังจากอารมณ์ค้างคา สรจักรชวนเอมอรไปอาบน้ำที่โถ่งและเริ่มแสดงความปรารถนาสอดใส่อีกหน อาจารย์สาวกล่าวว่า “ทำไงล่ะคะ...อรว่าไปทีเดียวนอนดีกว่า” หากแต่ฝ่ายชายเอ่ยขึ้น “ไม่ต้องหรอก...ตุ่มน้ำนี่ไงล่ะ...อรจ๋า...ยื่นฟิงโถ่งน้ำเข้าซี่...นั่นแหละ...หยางหลังลงไปซี่จะ...โอโฮ.... (ห)อโรคโคตจัง...ไซค์ตีนัก...ที่ผมได้เมีย(ห)ใหญ่ๆ ยังงี้”⁸²

พฤติกรรมร่วมเพศด้วยการฟิงโถ่งดูเหมือนจะสร้างความพึงใจและเฝ้าวนอารมณ์สองสามีภรรยามากยิ่งขึ้น นั่นเพราะ “...ร่างหล่อน

⁸⁰ เรื่องเดียวกัน, 30.

⁸¹ อ้างถึงใน ภัทรวดี ภูทฤฎาภิรมย์. วัฒนธรรมบันเทิงในชาติไทย: การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมความบันเทิงในสังคมกรุงเทพฯ พ.ศ. 2491-2500. (กรุงเทพฯ: มติชน, 2550), 185.

⁸² ขอบสนุก, สงครามฟิงโถ่ง, 32.

หายไปกับโอ่งน้ำ ทำให้เต้านมพุงชูขึ้นไหวระริก ยั่วเย้าอารมณ์ให้ชายหนุ่มคลั่งเคล้าชยาอย่างคึกคักนอง”⁸³ ฝ่ายหญิงคือเอมอรไม่เพียงแต่พึงเรือนร่างด้านหลังของเธอเท่านั้น แต่ยังหันเรือนร่างด้านหน้าเข้าหาโอ่งเพื่อรองรับสงครามที่ฝ่ายชายคือสรจักรกำลังรุกโรมรัน เนื้อเรื่องบรรยายว่า “...ก้นงอนของหล่อนโด่งออกมาเล็กน้อย แขนทั้งสองท้าวโอ่งไว้มัน เขาจับขาทั้งสองให้ถ่างออกจากกันเล็กน้อย พวง(ห)ปลิ้นย้อยเป็นพูนาคู...”⁸⁴ เห็นได้ว่าการที่ชายหญิงชนชั้นกลางเปลี่ยนจาก “เรื่องบนเตียง” มาเป็น “เรื่องพึงโอ่ง” เป็นหนึ่งในวิธีจัดการกับ “เพศสัมพันธ์” ให้มีสีสันและไม่จำเจเพิ่มขึ้น

“สงครามพึงโอ่ง” ในห้องน้ำระหว่างสรจักรกับเอมอรชัดเจนต่อสายตาสาวใช้อย่างล้นหลาม ภายหลังจากได้เสียสาวครั้งแรกให้คุณผู้ชายของบ้านไปแล้ว เด็กสาวใสซื่อไร้เดียงสาค่อยๆ เรียนรู้ถึงอำนาจบนเรือนร่างของเธอ ครั้นเมื่อสรจักรขอร่วมเพศเป็นครั้งที่สอง ล้นหลามเสนอให้เขากระทำกับเธอเหมือนที่กระทำกับ เอมอรคือร่วมเพศด้วยท่าพึงโอ่ง แสดงให้เห็นถึงอำนาจต่อรองของตัวละครหญิงชนชั้นล่างกับตัวละครชายชนชั้นกลางโดยใช้กิจกรรมทางเพศ เป็นนัยยะว่าหากล้นหลามปรารถนาจะเลื่อนตนให้อยู่ในระดับเดียวกับเอมอรแล้ว เครื่องมือสำคัญของเธอคือเครื่องเพศและลีลาทางเพศที่ไม่อ่อนด้อยไปกว่าอาจารย์สาว และหากเหนือกว่าได้ก็จะดียิ่งขึ้น “ชอบสนุก” บรรยายความรู้สึกของสาวใช้ว่า “ด้วยความลืมหูล่อนอยากจะทำให้เขา(เย้)หล่อนในห้องน้ำอย่างคุณผู้หญิงบ้าง...”⁸⁵ และจากการจ้องมองสงครามระหว่างสรจักรกับ

⁸³ เรื่องเดียวกัน, 33-34.

⁸⁴ เรื่องเดียวกัน, 35-36.

⁸⁵ เรื่องเดียวกัน, 53.

เอมอร เมื่อล้นทมต้องมาเผชิญกับสงครามด้วยตนเอง เธอจึงรับมือได้เป็นอย่างดีนั้นเป็นเพราะ “ล้นทมจดจำภาพที่ได้เห็นไว้อย่างไร เธอก็ต้องการให้เขาทำเช่นนั้นบ้าง ฉะนั้น สงครามพิงโองระหว่างคุณผู้ชาย และสาวใช้จึงดำเนินไปอย่างดุเดือด ทั้งๆ ที่หล่อนไม่เคยมาก่อน แต่ธรรมชาติก็เร่งเร้าให้หล่อนส่ายสะโพกแอ่น (ห) ส่ายกระเด็งรับหัว (ค-ย) ได้ราวกับผู้ชำนาญ”⁸⁶

ส่วนเรื่อง เกมรักในห้องน้ำ เรียกได้ว่าเปิดฉากขึ้นในห้องน้ำตั้งแต่ย่อหน้าแรกเลย “หล่อนกลัวตุ๊กแกในห้องน้ำ เขาเข้าไปดูหล่อนกลับโผล่เข้ากอด บา...มันยุ่งชะมัด พอเขาดันหล่อนพิงโองเท่านั้น”⁸⁷ หญิงสาวที่ร้องกลัวตุ๊กแกก็คือ ดรุณีน้องสาวบุญธรรมของชาญ เธอเป็นตัวละครแรก ที่ร่วมเพศกับชายหนุ่มในพื้นที่ห้องน้ำ โดยร่วมเพศครั้งแรกด้วยการพิงโองจนเสร็จสม จากนั้นจึงร่วมเพศอีกครั้งในอ่างน้ำ ดรุณีไม่ต่างจากอาจารย์เอมอรในเรื่อง สงครามพิงโอง คือเป็นตัวแทนหญิงชนชั้นกลาง ซึ่งได้เปลี่ยนพื้นที่ร่วมเพศจากห้องนอนอันเป็นพื้นที่หลักสำหรับกามกิจระหว่างชนชั้นกลางด้วยกันมาสู่พื้นที่ห้องน้ำบริเวณหลังบ้าน ขณะที่สาวใช้อย่างสารภีห้องน้ำกลายเป็นพื้นที่ต่อรองกับชายชนชั้นกลางด้วยพฤติกรรมทางเพศ และเธอก็ได้รับความสุขสมถึงสองหนไม่ต่างจากหญิงชนชั้นกลางอย่างดรุณี ทั้งยังแสดงมารยาทระงับการระงอดกับชาญ ได้จนชายหนุ่มต้องยอมจ้องนอน เฉกเช่นเดียวกับล้นทมใน สงครามพิงโอง ที่สามารถต่อรองกับสรวงจักรได้ในพื้นที่ห้องน้ำเช่นกัน และก็ทำให้เธอรู้สึกว่ามีสถานะทัดเทียมอาจารย์เอมอร ไม่เพียงเท่านั้น สารภียังรู้ดีว่าหากตนจะนัดพบเพื่อเสพสมกับเจ้านายหนุ่มแล้ว ห้องน้ำย่อมเป็น

⁸⁶ เรื่องเดียวกัน, 55.

⁸⁷ มะดัน, เกมรักในห้องน้ำ, 1.

บริเวณสำคัญอันดับแรกเสมอไป ดังตอนเธอไปตักกรอกชาญที่ห้องน้ำเมื่อเกิดความรู้สึกกระสัน

อาจกล่าวได้ว่า บริเวณเปียกและอย่างห้องน้ำมีบทบาทสำคัญต่อ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ในแง่ของพื้นที่ร่วมเพศของชายหญิงชนชั้นกลางด้วยกันในบรรยากาศไม่ซ้ำซาก ทั้งยังเป็นพื้นที่ของหญิงชนชั้นล่างที่เธอจะมีชัยชนะต่อชนชั้นที่เหนือกว่าด้วยอาวุธสำคัญคือลีลาเกมกิลด์เฝินทั้งการเสนอและตอบสนอง

อีกพื้นที่หนึ่งในบ้านชนชั้นกลางซึ่งมักปรากฏพฤติกรรมร่วมเพศไม่ว่าจะเป็นระหว่างชายหญิงชนชั้นกลางด้วยกันเองหรือระหว่างชายชนชั้นกลางกับหญิงชนชั้นล่างได้แก่ ห้องครัว ตามปกติแล้ว บริเวณนี้มีไว้ใช้สอยในแง่การประกอบอาหาร ผู้ใช้ชีวิตอยู่มากสุดในแต่ละวันคงไม่พ้นไปจากแม่ครัวและสาวใช้ นางแวว แม่ครัววัย 40 เศษจากเรื่อง *สงครามพิงโอง* เป็นตัวละครหญิงชนชั้นล่างที่ร่วมเพศกับชายชนชั้นกลางในห้องครัว โดยเป็นไปในลักษณะการพิงโองใส่ข้าวสาร กล่าวคือหลังจากเสร็จกรถูกแม่ครัวนุ่งกระโจมอกมายั่วชวนและขึ้นคร่อมให้จนเสร็จจนไปครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อฝ่ายชายเหลือบไปเห็นโองซึ่งใส่ข้าวสารอยู่มุมห้องจึงชวนแม่ครัวไปร่วมเพศกันต่อตรงนั้น “แล้วทั้งคู่ก็เดินไปยังโองมุมห้อง ไม่ทันบอก แววกก็ใช้แขนท้าวขอบโอง โกงตูดโค้งโค้งให้อย่างเรียบร้อย มิน่าซ้ำเธอยังยกเอาเข้าข้างหนึ่งขึ้นไปคู้อยู่บนกระพุ้งโอง ทำให้แคม (ห) อ้า และบิดเบี้ยวน่า (เย้-) นึก”⁸⁸ ด้วยท่ายกเข้าของแววทำให้เสร็จกรถึงกับเพงตะลึงงันไปชั่วขณะ จนแม่ครัวถึงกับร้องเตือนว่าอย่ามัวแต่จ้องมองให้เร่งรีบสอดใส่อวัยวะเพศ ชายชนชั้นกลางร่วมเพศกับแม่ครัวถึงอกถึงใจอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน ขณะนางแววมี

⁸⁸ ขอบสนุก, *สงครามพิงโอง*, 88.

บทบาทนำอันซ้ำของในกามกิจ นั้นเพราะห้องครัวเป็นบริเวณคุ้นชินสำหรับแม่ครัวอย่างเธอ ส่วนเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* หญิงชนชั้นกลางอย่างดรุณีได้ร่วมเพศในครัวกับชายชนชั้นเดียวกันตอนเข้ามิด เดิมที่ชาญคาดว่าเขาอาจได้ร่วมเพศกับสาวใช้อย่างสารภีในห้องครัว แต่กลายเป็นว่าคนลงมาจากห้องนอนเพื่อหุงข้าวคือดรุณี การแสวงหาบรรยากาศทางเพศรสใหม่ๆ ย่อมเป็นหนทางหลุดพ้นความจำเจในห้องนอนซึ่งยึดโยงกับกรอบการร่วมเพศแบบคู่รักหรือผัวเมีย ห้องครัวยังทำให้ท่วงท่าลีลาเสพสมออกอรรถรสมากขึ้น มองเชิงสัญลักษณ์พื้นที่เป็นแหล่งปรุงรสชาติอาหารให้อร่อย ขณะเดียวกันก็อาจค้นพบเพชรแสนอร่อยได้ด้วยเช่นกัน มะดันบรรยายถึงว่า “หล่อนเดินเข้าไปซิดฝาเอามือยันไว้ ชาญช่วยจับหล่อน ลดมือต่ำหน่อย และโค้งโค้งตูดโผล่ออกมาได้ระดับกับ (ค-ย) ของเขาที่จะแทงเข้าไปในรู (ห) ด้านหลังได้พอดี”⁸⁹ ภาพข้างต้นปรากฏต่อสายตาสารภีซึ่งแอบมองผ่านรอยแตกฝาประตูห้องครัว สาวจึงใช้เกิดแรงปรารถนาจะเป็นเฉกเช่นหญิงชนชั้นกลางอีกคนหนึ่ง สังเกตน่าสนใจเกี่ยวกับ “วรรณกรรมเฉาะเฉาะ” ทั้งสองเรื่องที่ยกมาคือ ในห้องครัวตัวละครมักมีพฤติกรรมร่วมเพศโดยฝ่ายหญิงอยู่ในท่าหันหลังโค้งโค้งให้ฝ่ายชายกระเด้ากระแทกเคลื่อนไหวเรื้อนร่าง กล่าวโดยสรุป หากห้องนอนเป็นพื้นที่ปกติแห่งกามกิจของชนชั้นกลาง แล้วการพลัดหลงของชนชั้นล่างไปในห้องนั้นคือนัยยะการร่วมเพศข้ามชนชั้นที่ให้อารมณ์และบรรยากาศพิเศษแล้ว ห้องครัวยังเป็นพื้นที่ปกติในชีวิตประจำวันของชนชั้นล่าง การล่องล้ามาของชนชั้นกลางย่อมส่งผลต่อการร่วมเพศถึงพริกถึงขิงเช่นกัน

ความพิเศษอันโดดเด่นของ *เกมรักในห้องน้ำ* ซึ่งต่างไปจาก *สงครามพิงอ่อง* คือการให้ตัวละครชายหญิงออกจากบริเวณมิดชิดใน

⁸⁹ มะดัน, *เกมรักในห้องน้ำ*, 69-70.

พื้นที่บ้าน แล้วไปแสวงหาความหฤหรรษ์ทางเพศตรงบริเวณโล่งแจ้งในสวนหลังบ้าน หญิงชนชั้นล่างอย่างสารภีถูกชายชนชั้นกลางอย่างชาญเลือกให้ไปร่วมทดลองเสพสมด้วยกันภายใต้แสงจันทร์คืนข้างแรม นับเป็นฉากเพิ่มแฟนตาซีให้กับผู้อ่านอีกรูปแบบหนึ่ง เพราะโดยปกติแล้วการร่วมเพศในชีวิตประจำวันของสังคมไทยจำเป็นต้องล้อมกรอบอยู่ในห้องหับหรือฐาน เมื่อออกไปสู่บริเวณโล่งแจ้งซึ่งสุ่มเสี่ยงต่อการมีผู้พบเห็นจึงเป็นการละเมิดกรอบที่น่าตื่นเต้น แม้ว่าจากเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* บริเวณโล่งแจ้งยังอยู่ในเขตรั้วบ้านก็ตามที่ สาวใช้อย่างสารภีมีความเป็นหญิงผุกองอยู่กับห้องหับในพื้นที่บ้าน ครั้นทดลองออกไปสวนหลังบ้านซึ่งไม่คอยมีคนขัดนักเธอก็จึงขัดเชินในตอนแรก ถึงจะเป็นตอนกลางคืนแต่แสงจันทร์ก็ยังสว่าง ยิ่งชาญสั่งให้เธอแก้ผ้าออกทั้งหมดจนล่อนจ้อนด้วยแล้ว สารภีบอกว่า “อู๋...ไม่ถอดไม่ได้หรือคะ มันไม่ใช่ในห้องในหับ”⁹⁰ ทั้งๆ ที่ตลอดทั้งเรื่องเธอเคยแก้ผ้ามาหลายครั้งและหลายห้อง อย่างไรก็ดี แม้สารภีจะรู้สึกแปลกพื้นที่ หากด้วยความเป็นหญิงชนชั้นล่าง หลังจากชายชนชั้นกลางเสนอพฤติกรรมร่วมเพศโดยเปลี่ยนบรรยากาศมาอยู่ในสวนและเลือกมายาวไว้วางรับกามารมณ์พยายามดัดแปลงลีลาท่าทางให้ออกธรรมชาติแปลกไปกว่าที่เคย เช่น นั่งไข่กระดูกันบนมายาวนั้น สาวใช้ก็สามารถตอบสนองเจ้านายหนุ่มได้ทุกท่วงท่าอย่างถึงอกถึงใจ มีชั้นเชิงเหนือกว่าหญิงชนชั้นกลางอื่นที่เขาเคยลิ้มลองมา กระทั่งเครื่องเพศของเธอก็ “ดูดีจ๊ับๆ” เครื่องเพศของเขา จนฝ่ายชายเอ่ยปาก “...ดูดีจริงๆ ฉันทชอบ อู๋แน่ะ...ขมิบดูอีกแล้ว ซีด...”⁹¹ ครั้นเมื่อสารภีขึ้นขมให้ทันทีโดยไม่อิดออด ชาญถึงกับคราง “โอ๊ย..ท่านี่หล่อนอวยเลยดีกว่าใคร”⁹² สะท้อนถึงชัยชนะทางเพศของสารภี ลีลาของ

⁹⁰ เรื่องเดียวกัน, 101.

⁹¹ เรื่องเดียวกัน, 105.

⁹² เรื่องเดียวกัน, 109.

เธอยังทำให้ชาญอ่อนเพลียมาก จนหญิงสาวกระเซ้าทำนองว่าแค่ร่วมเพศกับเธอเธอยังหมดแรงเพียงนี้ แล้วยังคิดจะมีเมียพร้อมกัน 4 คนจะไหวหรือเปล่า หากด้วยความรู้สึกเป็น “ชายชาญ” เขาย้ำว่าไหว สามารถทำได้ทั้งกลางวันกลางคืน พร้อมทั้งแสดงพลังด้วยการกระเด้ากระแทกเครื่องเพศหญิงสาวอย่างแรงจนเธอโอดโอย แน่แน่นอนว่า สวนหลังบ้านคืออีกฉากหนึ่งในการแสวงหาความหฤหรรษ์ทางเพศและการต่อรองระหว่างหญิงชนชั้นล่างกับชายชนชั้นกลาง เป็นแฟนตาซีเร้าอารมณ์ผู้อ่านช่วงทศวรรษ 2490 อย่างชวนตื่นเต้นและน่าติดตาม

5. สรุป

จากการศึกษา “วรรณกรรมเฉาะเฉะ” ช่วงทศวรรษ 2490 ทั้งสองเรื่องผ่านประเด็นเกี่ยวกับพฤติกรรมร่วมเพศในบ้านชนชั้นกลางนั้น ได้ผลสรุปว่าพื้นที่ดังกล่าวแสดงถึง “เพศสัมพันธ์” เชื่อมโยงกับค่านิยมความเป็นชนชั้น กล่าวคือสำหรับวรรณกรรมประเภทนี้ดูเหมือนชนชั้นกลางจะใช้ความได้เปรียบทางชนชั้นแสวงหาความสุขทางเพศจากชนชั้นล่าง ขณะเดียวกันชนชั้นล่างเองก็ใ้ช้ว่าจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ตลอดไป หากกลับสามารถต่อรองเพื่อตักตวงความสุขจากชนชั้นกลางได้ด้วยเช่นกัน มักมีการกล่าวว่าแนวการเขียนในหนังสือนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณี่โจ่งแจ้งหรือเรียกกันว่า “เรื่องโป้” อยู่ภายใต้ความเสี่ยงและแนวคิดชายเป็นใหญ่ เป็นที่แน่นอนว่าคำกล่าวนั้นไม่ผิด แต่ก็มิได้ถูกต้องทุกประการเสียเลยทีเดียว ผู้เขียนบทความใคร่ชี้ชวนให้สังเกตว่า

“วรรณกรรมเฉาะเฉะ” ช่วงทศวรรษ 2490 คือพื้นที่อวลกลิ่นอายการ ต่อรองระหว่างชายหญิง โดยเฉพาะกรณีหญิงชนชั้นล่าง ซึ่งนอกจาก ตอบสนองรองรับการยอมรับชายชนชั้นกลางแล้ว เธอยังสามารถกลายเป็นฝ่ายที่มีบทบาทนำต่อเขาได้ด้วย ขณะชายชนชั้นล่างแม้การเข้าถึง หญิงชนชั้นกลางจะเป็นไปได้ค่อนข้างยาก แต่เมื่อเข้าถึงแล้วและได้ใช้ ความสามารถล้นเหลือทางเพศกำราบเธอ ก็อาจจะมองว่าหญิงชนชั้น กลางยอมตกอยู่ใต้อำนาจชายชนชั้นล่าง แต่ท้ายที่สุดพอฝ่ายหญิงติดใจ ในเพศรสเธอเองต่างหากที่ขึ้นมามีบทบาทนำในการเสพสมอีก พฤติกรรมร่วมเพศในงานเขียนประเภทนี้จึงเป็นไปในลักษณะผลัดกัน นำผลัดกันตาม รวมถึงมีการต่อรองระหว่างชายหญิงและระหว่างชนชั้น อยู่ตลอดเวลา หากพิจารณาความเป็นจริงของบริบทสังคมไทยช่วง ทศวรรษ 2490 ประกอบย่อมเห็นได้ว่า ถึงแม้เวลานั้นจะยินเสียงอ้างว่า อยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยเต็มเปี่ยมด้วยความเสมอภาคแต่ความ แตกต่างทางชนชั้นก็ยังเหนียวแน่นพอสมควร

อย่างไรก็ดี “วรรณกรรมเฉาะเฉะ” กลับสะท้อนนัยยะของการ สร้างและนำเสนอให้เห็นถึงความเป็นประชาธิปไตยทางกามารมณ์ผ่าน พฤติกรรมร่วมเพศข้ามชนชั้น โดยส่วนใหญ่แล้ว เน้นหนักน้ำเสียงไปใน ทางที่ชนชั้นล่างช่วงชิงชัยชนะในเรื่องเพศจากชนชั้นกลางได้ นับเป็น แฟนตาซีอีกรูปแบบหนึ่งนอกเหนือไปจากการร่วมเพศอย่างเดียว ชนชั้น ไหล่ก็เสพสมกันได้โดยมิต้องยึดติดกับค่านิยมหรือศีลธรรมล้อมกรอบ ไว้ การนำเสนอเรื่องเพศและกามารมณ์จึงแจ้งบนหน้ากระดาษจึงเป็น พื้นที่แห่งอิสระเสรีทำให้อ่านได้ปลดปล่อยตนจากแบบแผนที่ต้อง ยึดถือในชีวิตประจำวันอันน่าเบื่อหน่าย อย่างน้อยที่สุดสำหรับช่วงเวลา นั้นๆ ที่สลายตาจ่ออยู่กับหนังสือ ผู้ผลิต “วรรณกรรมเฉาะเฉะ” อาจ

มิได้คำนึงถึงผลกระทบว่าเมื่อคนอ่านแล้วจะไปทำอย่างไรต่อ จะเป็นไปในแบบที่สังคมดีตราว่านำไปสู่ความเสื่อมทางศีลธรรม นำไปสู่การล่องละเมิดทางเพศจนกลายเป็นปัญหาอาชญากรรมหรือไม่ เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ทางการรัฐและบรรทัดฐานทางสังคมวิตกกังวล เพราะเป้าหมายหลักของผู้ผลิต นอกจากจะหวังผลทางการค้าแล้ว ก็คือปรารถนาให้ผู้อ่านได้ปลดปล่อยตนเอง ด้วยการนำเสนอ “สาร” ซึ่งเป็น “ของแถม” ต่อกรอบคิดและวิถีกระแสหลักอันดั่งาม โดยที่ขัดแย้งต่อกรอบคิดและวิถีดังกล่าวมากที่สุดคือ อิสระเสรีทางเพศอย่างไม่บันยะบันยัง

หลังจากพิจารณาพิเคราะห์พิจารณางานเขียน *สงครามพิงอ่อง* ของ ชอบสนุก และ *เกมรักในห้องน้ำ* ของ มะดัน ซึ่งโดดเด่นในการเสนอพื้นที่ของพฤติกรรมร่วมเพศในบ้านชนชั้นกลาง ทั้งระหว่างชายหญิงชนชั้นกลางด้วยกันและระหว่างชายหญิงชนชั้นกลางกับชนชั้นล่าง พอจะสรุปได้ว่าห้องนอนนับเป็นพื้นที่แห่งกามตามปกติ เพียงแต่ “วรรณกรรมเฉาะและ” มีเป้าหมายนำเสนอแฟนตาซีต่อผู้อ่าน จึงต้องเติมการร่วมเพศอันโลดโผนลงไปในพื้นที่ห้องนอนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศทางกามารมณ์น่าเบื่อหน่ายจำเจ ส่วนบริเวณที่งานเขียนทั้งสองสนใจพ้องกันคือห้องน้ำและห้องครัว ประหนึ่งพื้นที่เอื้ออำนวยให้กามกิจของชนชั้นกลางด้วยกัน ออกรสชาติกว่าเดิมรวมถึงยังเป็นพื้นที่ที่ต่อรองอำนาจระหว่างชนชั้นกลางกับชนชั้นล่างอีกด้วย ใช่เพียงเท่านั้น สำหรับเรื่อง *เกมรักในห้องน้ำ* ได้เพิ่มฉากพิเศษคือสวนหลังบ้าน ซึ่งราวกับมีน้ำเสียงเชิญชวนให้ผู้อ่านทดลองออกจากห้องหับมิดชิดไปเสพสมตรงบริเวณโล่งแจ้งบ้าง ถึงแม้จะยังอยู่ในเขตรั้วบ้านก็ตาม เพราะบริเวณนั้นน่าตื่นเต้นในแง่ที่ว่าอาจมีคนอื่นที่มีใช้สมาชิกของบ้านมาพบเห็นได้ และนั่นจึงกลายเป็นแฟนตาซีเย้ายวนเขย่าอารมณ์

ข้อจำกัดในการศึกษาครั้งนี้คือ หลักฐานชั้นต้นเป็นสิ่งที่หายากยิ่ง ดังนั้น ผู้เขียนบทความอาจจะมองเห็นแง่มุมเกี่ยวกับพฤติกรรมร่วมเพศในพื้นที่บ้านชนชั้นกลางได้ไม่รอบด้านทั้งหมด หากก็พยายามประมวลนำมาวิเคราะห์ดังหลายบรรทัดบนหน้ากระดาษที่ได้อธิบายมาแล้ว หวังว่าคงเผยให้ผู้อ่านพอจะมองเห็นภาพความ “เฉาะและในในบ้านชนชั้นกลาง” ได้พอสมควร

ปรารถนาทั้งทำยว่า ต่อให้กาลเวลาล่วงผ่านนานเพียงไรงานเขียนนำเสนอเรื่องเพศและการมอมใจแจ่มยอมไม่มีทางสาบสูญไปจากเมืองไทย ‘รงค์ วงษ์สวรรค์’ นักเขียนคนสำคัญได้กล่าวถึง “วรรณกรรมเฉาะและ” อย่างติดตลก “อ่านแล้วยากล้างมือเพราะอยากล้างมือเปื้อน”⁹³ ส่อนัยยะถึงการอ่านแล้วสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ชวนให้นึกถึงคำกล่าวของฌ็อง ฌาคส์ รูสโซ (Jean Jacques Rousseau) ผู้เคยพาดพิงงานเขียน “pornography” เมื่อเขาเอ่ยถึง “หนังสืออันตราย” ทำนองว่าเป็นหนังสือที่อ่านด้วยมือข้างเดียว (can only be read with one hand)⁹⁴ ถ้อยความของ ‘รงค์’ ยังตีความไปได้อีกนัยหนึ่งว่า บางทีผู้อ่าน “วรรณกรรมเฉาะและ” อาจจะอยากล้างมือบ้างเหมือนกัน ครั้นเมื่อได้เข้าไปข้องเกี่ยวกับสิ่งที่หมิ่นเหม่ต่อศีลธรรมและละเมิดต่อกรอบค่านิยมดีงาม แต่แล้วก็ต้องล้างมือซำๆ เสมอ เพราะในขณะที่อยากล้างมือแต่ก็รู้สึกอยากล้างมือเปื้อนด้วยการอ่านหนังสืออย่างว่าด้วยเช่นกัน แน่ละความชาญฉลาดในการละเมิดอะไรสักอย่างย่อมนำมาซึ่งความตื่นเต้น!

⁹³ ‘รงค์ วงษ์สวรรค์, *เรื่องเดียวกัน*, 182

⁹⁴ อ้างถึงใน Jean-Marie Goulemot, *Forbidden Texts: Erotic Literature and its Readers in Eighteenth-Century France*, trans. James Simpson (1991; Cambridge: Polity Press, 1994), 36.

บรรณานุกรม

หลักฐานชั้นต้น

กล่อมกรรมวิ. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

ชอบสนุก. สงครามพึงโอ่ง. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

ชอบสนุก. สวรรค์บนฟูก. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

ชอบสนุก. เสน่หาอาลัย. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

มะดัน. เกมรักในห้องน้ำ. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

หยาดพิรุณ. รักปฏิรูป. ม.ป.ท., ม.ป.ป.

หนังสือภาษาไทย

กำธร สถิรกุล. หนังสือและการพิมพ์. พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2515.

การวิธ ชาลส์. บุษาคความรัก. แปลโดย ส. อันตะริกานนท์. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2461.

จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. กฎหมายลักษณะอาณานิคม
รัตนโกสินทรศก 127 *The Penal For the Kingdom of Siam*
R.S. 127(1908) Code Pe'nal du Royaume de Siam Promul-
gue' le 1 Juin 1908. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. หนังสือไปตลาดล่าง: ความรู้ มายาคติ และ
จินตนาการในเรื่องเพศ. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้างความรู้เข้าใจเรื่อง
สุขภาพผู้หญิง, 2551.

ธนาพล ลิมอภิชิต. ““โป๊”...หมายถึงแค่ไหน?: การก่อดำของแนวคิด
และการถกเถียงเรื่อง “ลามกอนาจาร” ในสังคมไทย (ปลาย
ทศวรรษ 2460 ถึงต้นทศวรรษ 2490).” ใน *ถกเถียงเรื่องคุณค่า*
(กรุงเทพฯ; วิชาฯ, 2559), 511-564.

ธเนศ วงศ์ยานนาวา. “บทนำ: สุนทรียะ การควบคุม และศิลปะแห่งการ
ละเมิด.” ใน *เมื่อฉันไม่มีชน ฉันจึงเป็นศิลปะ*. กรุงเทพฯ: สมมติ,
2557.

ธเนศ วงศ์ยานนาวา. “วัฏจักรของทฤษฎีและประวัติศาสตร์ของชนชั้น
กลาง: จากการปฏิวัติฝรั่งเศสสู่พฤษภาคมปี/19 กันยายน.” ใน
ศึกษา รู้จัก วิพากษ์คนชั้นกลาง: รวมบทความจากการสัมมนา
ทางวิชาการ, บรรณาธิการโดย นลินี ตันธนิตย์ และ นพชัย
แดงดีเลิศ. กรุงเทพฯ: คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550, 18-19.

นันทลักษณ์ ศิริมา. *50 สิ่งแรกในเมืองไทย*. กรุงเทพฯ: มติชน, 2556.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. ว่าด้วย “เพศ”: ความคิด ตัวตน และอคติทางเพศ
ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษา และกามารมณ์. กรุงเทพฯ: มติชน, 2545.

เพ็ญศรี สิงหนะ. “คุณประจักษ์ในความทรงจำของฉัน.” ใน อนุสรณ์งาน
ฌาปนกิจศพ นายประจักษ์ สิงหนะ ณ เมรุวัดธาตุทอง วันอาทิตย์
ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2525, ม.ป.พ., 12-32.

“พระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก
พ.ศ. 2471.” (2471, 29 กรกฎาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 45,
114-116.

ภัทรวดี ภูฏาภิรมย์. วัฒนธรรมบันเทิงในชาติไทย: การเปลี่ยนแปลง
ของวัฒนธรรมความบันเทิงในสังคมกรุงเทพฯ พ.ศ. 2500-2491.
(กรุงเทพฯ: มติชน, 2550), 185.

มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. “โคลนติดล้อ บท 10 การค้า
หญิงสาว,” ใน ลัทธิเอยอย่าง. กรุงเทพฯ: ธรรมบรรณาการ, 2516.

ยาขอบ (นามแฝง). เล่าให้ผู้พนมมือให้แก่ชนทุกชั้น. พระนคร: อุดม,
2488.

ยาขอบ (นามแฝง). สิ้นในหมึก. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2543.

‘รงค์ วงษ์สวรรค์. ๒ นาฬิกาข้างลำพู. กรุงเทพฯ: มติชน, 2538.

ลาวัญญ์โชติมาตร. ชีวิตชาวกรุง เมื่อค่อนศตวรรษมาแล้ว และ ชีวิตชาว
กรุงสมัยสงคราม. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา, 2527.

วิจิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร์. “ไผ่แอมมาจากไผ่แอม.” ใน *ความไม่พยายาบาท*.
กรุงเทพฯ: ดับเบิลไดนาไมน์พริ้นติ้ง, 2544.

วิลาศ มณีวัต. “ชมรมนักประพันธ์ นิตที่ ๑๑ อภิปราย ‘ทัศนคติต่อสัญชาติ
ญาณมีดี’ ของ อ. อุดาการ,” ใน *นักประพันธ์ที่รัก ตอน ชมรม
นักประพันธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, 2547.

ส. พลายน้อย. *ความรัก-ชีวิตและงาน ส่ง เทภาสิต ต้นแบบของ สันต์
เทวรักษ์*. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2536

สีฟ้า-ส. *รศแห่งความรัก*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บุญช่วยเจริญ, 2460.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. “ประวัติศาสตร์ส่วนตัว ชีวิตการอ่านช่วงวัยเด็กและวัย
รุ่น.” ใน จักรทิพย์ นาถสุภา (บรรณาธิการ) *ประวัติศาสตร์
วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์บุ๊ค, 2556.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี (บรรณาธิการ). “วรรณกรรมฝนตก.” *สโมสรมนหนังสือ*.
กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย, 2531, 95-120.

สำนักพจนานุกรมมติชน. *พจนานุกรม นอกราชบัณฑิตยฯ*. กรุงเทพฯ:
มติชน, 2545.

อรวรรณ (เลียว ศรีเสวก). “บรรณโลก ๑๐ สดางค์.” ใน *สู่เมืองเสือ*.
กรุงเทพฯ: ประพันธ์สาส์น, 2519, 1-27.

อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ. “กล่อมครรรค์: เมื่อครูเหลื่อมฉีกยันต์กันผีเสนอ
เรื่องเพศและกามารมณกล่อมสังคมไทย ทศวรรษ 2450-2460.”

ใน เอกสารประกอบการประชุมวิชาการระดับชาติ เวทีวิจัย
มนุษยศาสตร์ไทย ครั้งที่ 10 “คลุมเครือ เคลือบแคลง เส้นแบ่ง
และพรมแดนในมนุษยศาสตร์” 19-20 กันยายน 2559 ณ โรงแรม
ราชมิ่งคลาสซาลา เมอร์เมด, 261-287.

อัมพร หาญภา (นามแฝง). *ประกายพริก*. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา, 2506.

เอนก นาวิกมูล. *ข้าวของต่าง ๆ เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: แสงดาว, 2558.

อุษณา เฟื่องธรรม. *เรื่องของจันดารา*. กรุงเทพฯ: แพร่สำนักพิมพ์, 2542.

วารสาร/หนังสือพิมพ์

กองบรรณาธิการ. *โลกหนังสือ* 4, น. 9, (มิถุนายน 2524)

นายดำรา ณ เมืองใต้. “ความหมายของสำนวนสะวิง.” *อักษรสาส์น* 1,
น.1, 2492), 70-75.

วิทยานิพนธ์ / สารนิพนธ์

ดารารัตน์เมตตาริกานนท์. “โสเภณีนโยบายของรัฐบาลไทย พ.ศ. 2411-2503.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

สมหญิง จรรยา. “การผลิตโองมั่งกรกับความสัมพันธ์ในชุมชน.” สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต, ภาควิชามานุษยวิทยา คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2537.

สุรเชษฐ์ สุขลามกิจ. ““ผิวเดียวเมียวเดียว” ในสังคมไทยสมัยใหม่จากทศวรรษ 2410 ถึงทศวรรษ 2480.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556

หนังสือภาษาอังกฤษ

Goulemot, Jean-Marie. *Forbidden Texts: Erotic Literature and its Readers in Eighteenth-Century France*, trans. James Simpson. 1991; Cambridge: Polity Press, 1994.

Harvey, Karen. *Reading Sex in the Eighteenth Century: Bodies and Gender in English Erotic Culture*. Cambridge: Cambridge University Press, 2004.

สัมภาษณ์

ชัยภัทร บางคมบาง (แสงกระจ่าง). สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย นนทบุรี, 14 กรกฎาคม 2558.

ชัยภัทร บางคมบาง (แสงกระจ่าง). สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติครั้งที่ 45 ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, 7 เมษายน 2560.

ทักษิณ ชูจิรินทร์. สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, ห้างสรรพสินค้าพันธุ์ทิพย์งามวงศ์วาน, 29 มีนาคม 2558.

ภราดร ศักดา. สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, บ้านพักชอยมัยลาภ กรุงเทพฯ, 13 เมษายน 2560.

ส. พลายน้อย. สัมภาษณ์โดย อาชญาสิทธิ์ ศรีสุวรรณ, บ้านพักข้างวัดอนงค์าราม ธนบุรี, 10 เมษายน 2560.